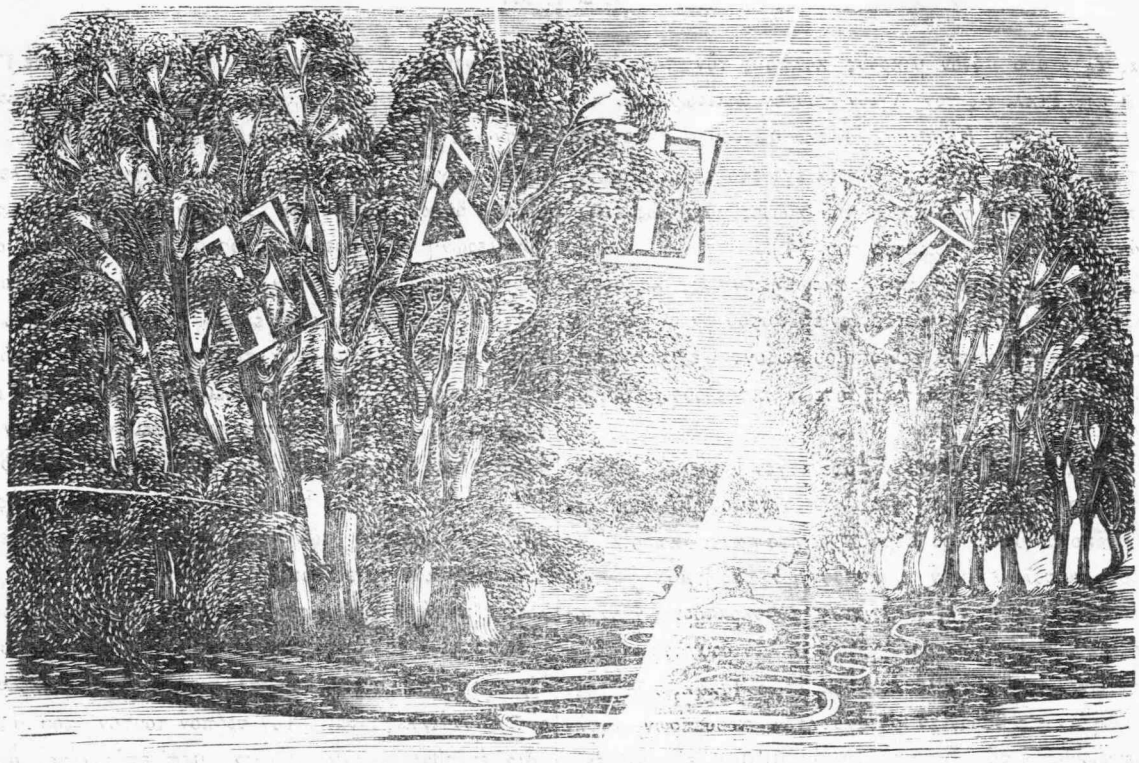

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ.

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ ΙΔ'. ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1. 1862. ΕΤΟΣ Α'.

ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΙΚΑΡΙΑΣ.

Τετράκις ἕνεκα ἐναντίων ἀνέμων προσορμισθεὶς εἰς Ἰκαρίαν, ἐπεθύμησα νὰ σπουδάσω ἢ δυνατὸν τὴν ἱστορίαν τῆς γειτνιαζούσης τῇ πατρίδι μου νήσου ταύτης, ἥτις ἂν καὶ προσφοροτέραν θέσιν κατέχουσα καὶ μεγαλητέρα πολλῶν ἄλλων πέριξ της νήσων οὖσα, ἔμενε σχεδὸν πάντοτε ἀκατοίκητος. Προσέδραμα ὅθεν εἰς τοὺς ἱστορικοὺς καὶ γεωγράφους τοὺς περὶ Ἰκαρίας πραγματευθέντας, ἐξ ὧν καὶ ἠδυνήθην νὰ ἀρυσθῶ τὰ ἑπόμενα·

Ἡ νῆσος Ἰκαρία λαβοῦσα τὸ ὄνομα ἀπὸ Ἴκαρα τὸν Δαιδάλου (1), κεῖται κατὰ μῆκος Ἀντ-Δυτ. ἔχουσα πρὸς Βορρᾶν τὴν Χίον, πρὸς Μεσ. τὴν Πάρον καὶ Νάξον, πρὸς Ἀντ. τὴν Σάμον καὶ πρὸς Δυσμὰς τὴν Μύκωνον. Ἀπέχει δὲ τῆς Σάμου κατὰ μὲν τὸν Γεωργιρένην (2) δώδεκα περίπου μίλλια, κατὰ δὲ τὸν Λακροὰ 18. Περὶ τὰ 80 μίλλια ἔχουσα περίμετρον (3), οὐδένα ἔχει λιμένα ἢ ὅρμον διὰ μεγάλα

(1) Ὁ Ὀβίδιος συμφωνεῖ περὶ τῆς ὀνομασίας της ἀκολουθῶν τὴν Ἑλλην. Μυθολογίαν, ὅτι ἐκλήθη Ἰκαρία ἕνεκα τῆς πτώσεως τοῦ Ἰκάρου εἰς τὸ πέλαγος αὐτῆς. (Ovidius 1. 4. Ell. tr. 5. Luid finitut tutas, καὶ 1. 4. Fast. Icarus Icarii). Ἐνῷ ὁ σοφὸς Bochart διϊσχυρίζεται, ὅτι ἡ λέξις Ἰκαρία παράγεται ἀπὸ τὴν Φοινικικὴν Ἰκὰρ, ἤτοι ἰχθύεσσαν. Καὶ οἱ Ἕλληνες ἐκάλουν ἔτι αὐτὴν Μάκαριν, Δολίχειαν καὶ Ἰχθύεσσαν.

(2) Ὁ Γεωργιρένης ἐπίσκοπος Σάμου καὶ Ἰκαρίας περὶ τὰ 1660, ἔγραψε περὶ Σάμου, Πάτμου, Ἰκαρίας καὶ Ἄθωνος Ἑλληνιστί, ὅτε φυγὼν εἰς Ἀγγλίαν ἕνεκα τῶν Τουρκικῶν καταδιώξεων, ἐδέχθη τὴν θρησκείαν τῶν Διαμαρτυρουμένων. Μετάφρασις τῆς συγγραφῆς του εἰς Ἀγγλικὴν γλῶσσαν ἀνευρέθη ἐπιμελείᾳ τοῦ ἡγεμονεύοντος ἐν Σάμῳ Κ. Μιλτ. Ἀριστάρχου ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ τῆς Κανταβριγίας.

(3) Ὁ Στράβων περιορίζει τὴν περίμετρον τῆς Ἰκαρίας εἰς 300 στάδια, ἤτοι 37 μίλλια· ὁ δὲ Τουρνεφόρτιος εἰς 60· ὁ δὲ Πλίνιος προσδιορίζει τὸ μῆκός της μόνον εἰς 17 μίλλια.

πλοῖα, ἀλλὰ δύο μόνον μικροὺς κόλπους τὸν τοῦ Ἅγ. Φωκᾶ, ἀπὸ ἐκκλ. εἰς τὸν Ἅγιον τοῦτον ἀφιερωμένην, καὶ ἕτερον καλούμενον *Κέραμοι*. Ἕνεκα δὲ τοῦ δυσπροσίτου τῶν παραλίων της, ἡ νῆσος Ἰκαρία ἐγένετο τὸ ὁρμητήριον τῶν πειρατῶν κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ αἰῶνός μας, ὡς ὁ Βύρων ἀναφέρει εἰς τὸν πειρατήν του. (1).

Τὸ πρὸς τὴν Σάμον βλέπων ἀκρωτήριόν της, καλούμενον Δρέπανον, νῦν δὲ Φανάρι, εἶχεν ἐπ' αὐτοῦ φάρον διὰ τοὺς ναυτιλλομένους, ἐρείπια τοῦ ὁποίου σώζονται ἔτι, καὶ ὑπὸ τὰ ὁποῖα οἱ κάτοικοι ἐκ παραδόσεων πιστεύουσιν ὅτι ὑπάρχει μέγας θησαυρός.

Ἡ νῆσος Ἰκαρία οὐδεμίαν ποτὲ ἔσχεν ἱστορικὴν φήμην· πρῶτοι δὲ αὐτὴν συνοικίσαντες ἀναφέρονται οἱ Μηλίσιοι· κατὰ τὴν ἐποχὴν ὅμως τοῦ Στράβωνος ἦτο πάντι ἀκατοίκητος ἐξαιρέσει αἰπόλων τινων φυλασσόντων τὰς ποίμνας τῶν Σαμίων (2). Ἐπὶ τῆς Βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας ἡ νῆσος αὕτη κατῳκίσθη ἐκ νέου, γενομένη τὸ ὁρμητήριον τῶν ἐξορίστων. (3). Τὸ 1191 ὁ Αὐτοκράτωρ Ἰσαὰκ, συνέςησεν τὴν Ἰκαρίαν εἰς Βαρονίαν ἀνεξάρτητον, προσφέρων αὐτὴν τῷ εὐνοουμένῳ του Sicard de Bejantino εἰς ὃν ἐνεπιστεύθη τὴν ὑπεράσπισίν της, καὶ ἀκολούθως τῇ οἰκογενείᾳ του, ἥτις καὶ τὴν διετήρησε μέχρι τοῦ 15ου αἰῶνος, ἐν ᾗ ἐποχῇ, οἱ κάτοικοι ἀναγκαζόμενοι νὰ ἀναγνωρίζωσι ὁτὲ μὲν τὴν κυριαρχίαν τῶν Ἐνετῶν, ὁτὲ δὲ τὴν τῶν Γενουηνσίων, ἀπεφάσισαν τέλος νὰ ἐκλέξωσι κύριον δυνάμενον νὰ τοὺς ὑπερασπισθῇ κατ' ἀμφοτέρων· διὸ τὸ 1481 ἐδέχθησαν τὴν κυριαρχίαν τοῦ Aubusson ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἡ νῆσος διέμεινε μέχρι τῆς κατακτήσεως τοῦ μικροῦ τούτου βασιλείου παρὰ Σολιμάνου τοῦ κατακτητοῦ συμβάσης τὸ 1523·

Τὸ ἄγονον τῆς νήσου καὶ ἡ λιτότης τῶν κατοίκων της ἐχορήγησαν αὐτοῖς κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς Τουρκικῆς δυναστείας μέχρι πρὸ μικροῦ ἔτι, εἶδος ἀνεξαρτησίας.

Ἡ μικρὰ νῆσος Ἰκαρία, λέγει ὁ Dapper, (4) εἶναι ἡ εὐτυχεςτέρα καὶ πενεςτέρα τῶν τοῦ Αἰγαίου· διότι μολονότι ἡ γῆ της εἶναι ἄγονος, ἐπαρκεῖ ὅμως εἰς τὰς ἀνάγκας τῶν κατοίκων της, οἵτινες εἰσὶ λίαν αὐτάρκεις καὶ λιτοὶ, τόσον ἐπὶ τῆς τροφῆς, ὅσον καὶ ἐπὶ τῆς ἐνδυμασίας των. Ταῦτα βεβαιῶν ὁ Γεωργιρένης ἐπιπροσθέτει, ὅτι οὐδεμία καθ' ἅπασαν τὴν νῆσον εὕρηται κλίνη· ἡ γῆ χρησιμεύει εἰς τοὺς κατοίκους ἀντὶ πτιλωτῶν στρωμάτων, ὁ λίθος ἀντὶ προσκεφαλαίων καὶ τὰ ἐνδύματα ἅτινα φέρουν, ἀντὶ παντὸς καλύμματος, διότι οὐδεὶς ἔχει ἓν περισσότερον τῶν ὅσων φέρει, καὶ δὲν σκέπτεται περὶ ἀλλαγῆς του εἰμὴ ὅτε τοῦτο φθάσῃ εἰς τὸ ἀνοικονόμητον. Περὶ δὲ τῆς τροφῆς των ὅ τε Γεωργιρένης καὶ ὁ Dapper διηγοῦνται, ὅτι αὕτη συνίσταται ἀπὸ ἄρτον καὶ χόρτα. Καὶ τὸν μὲν ἄρτον κατασκευάζουσι τὴν αὐτὴν στιγμὴν τοῦ γεύματος διὰ χειρομύλων ἀλέθοντες κέχρον, ὃν καὶ ζυμόνοντες ἐψήνωσιν ἐπὶ λίθου, ὡς πάντες τῶν μερῶν μας οἱ ὀρεσίβιοι βοσκοί. Ἑτοιμάζεται δὲ καὶ παρατίθεται εἰς τὴν λιτὴν τράπεζάν των ὅσος ἄρτος ἀναλογεῖ δι' ἅπασαν τὴν οἰκογένειαν, διανεμόμενος ἀκολούθως εἰς ἴσας μερίδας ἀναλόγως τῶν μελῶν, ἐκτὸς ἐὰν ὑπάρχῃ γυνὴ ἔγγυος ἥτις τότε λαμβάνει διπλῆν μερίδα. Ἐὰν δὲ τύχῃ καὶ ξένος, τότε ἕκαστος προσφέρει ἓν τεμάχιον ἐκ τῆς μερίδος του, ἕως οὗ συμπληρωθῇ ἀνάλογος καὶ διὰ τὸν ξένον μερίς. Ὁ οἶνος των εἶναι ὀλίγος καὶ αὐτὸς οὐχὶ ἄκρατος. Μεταξὺ τῶν κατοίκων οὐδεμία ὑπάρχει συγκοινωνία, καὶ τότε βλέπει ὁ εἷς τὸν ἄλλον, ὅτε ἱερὰ τελετὴ ἢ πανήγυρις τοὺς συνενώνει· ἂν δὲ ὑπόθεσίς τις ὑποχρεώσῃ τινα ἐξ αὐτῶν νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν πλησίον του, δὲν ἔρχεται εἰς τὴν οἰκίαν του, ἀλλὰ καλεῖ αὐτὸν μακρόθεν καὶ οὕτω συνδιαλέγονται. Τὸν τρόπον τοῦτον τοῦ μακρόθεν διαλέγεσθαι μεταχειρίζονται μετ' ἐπιτυχίας, διὸ μετ ἐκπλήξεως βλέπει τις αὐτοὺς νὰ συνομιλοῦν εὐκρινέστατα' εἰς ἀπόστασιν μιλίου. Ἐπισκέψεις, γεύματα καὶ συναναστροφαὶ, εἰσὶν πράγματα πάντι ἄγνωστα διὰ τοὺς κατοίκους τῆς Ἰκαρίας.

Μόνη ἡ νῆσος αὕτη μεταξὺ τῶν τοῦ ἀρχιπελάγους δὲν ἔχει ἐπιμιξίαν μὲ τὰς λοιπὰς νήσους, διότι οἱ Ἰκάριοι ἔχουν τὴν φαντασιοπληξίαν, ὅτι κατάγονται ἀπὸ τοὺς Πορφυρογεννήτους τῆς Κωνσταντινουπόλεως αὐτοκράτορας. Μόλον τοῦτο ἕνεκα τῆς ἀγριότητος ταύτης καὶ πενίας των, εἰσὶν οἱ μᾶλλον ἀνενόχλητοι καθ' ἅπαν τὸ Τουρκικὸν Κράτος· διότι καὶ φύλακας μόνον ἂν ἡ Κυβέρνησις ἀπεφάσιζε νὰ πέμψῃ, τὰ εἰσοδήματα τῆς νήσου ὅλης δὲν θὰ ἐξήρκουν πρὸς διατροφήν των. Ἀναφέρει δὲ ὁ Γεωργιρένης, ὅτι φονευθέντος ποτὲ παρὰ τῶν ἐγχωρίων Καδῆ τινος ὃν ἡ Κυβέρνησις ἔπεμψε ἐκεῖ νὰ ἐδρεύῃ, ἐστάλη ἀνακριτὴς ἵνα συλλάβῃ καὶ τιμωρήσῃ τοὺς πρωτουργούς· ὅτε δὲ οὗτος προσεκάλεσεν τινὰς τῶν κατοίκων πρὸς ἐξέτασιν, προσέδραμον ἅπαντες ὁμοφωνοῦντες ὅτι ἐκ συμφώνου τὸν ἐφόνευσαν· ὥστε ὁ ἀνακριτὴς βλέπων τὴν πενιχρότητά των καὶ νομίζων ἄνομον νὰ τιμωρήσῃ ἕνα ἐξ αὐτῶν ἐνῷ ἅπαντες ἐκαλοῦντο φονεῖς, ἀπῆλθεν ἐκεῖθεν καὶ ἔκτοτε οὐδεὶς Ὀθωμανὸς τοὺς ἠνόχλησεν· πρό τινων ὅμως ἐτῶν ἐγκαθιδρύθησαν εἰς Ἰκαρίαν καὶ τελώνης καί τινες ἄλλαι ἀρχαί.

Περὶ δὲ τοῦ πληθυσμοῦ τῆς νήσου μολονότι στατιστικὴ δὲν ὑπάρχει, δυνάμεθα ἐκ πληροφοριῶν νὰ εἴπωμεν αὐτὸν ἐλάχιστον. Ὁ Dapper γράφων τὸν 17ον αἰῶνα ἀναφέρει τοσαῦτα χωρία, ὥστε ἠδύνατό τις νὰ συμπεράνῃ μεγαλήτερον τοῦ ὑπάρχοντος νῦν ἀριθμόν· μὲ τοῦτον δὲ συμφωνεῖ καὶ ὁ Γεωργιρένης ἀναφέρων χωρία ἔχοντα πλέον τῶν 100 οἰκιῶν. Ἀπ' ἐναντίας ὁ Τουρνεφόρτιος λέγει τὸν ἀριθμὸν τῶν κατοίκων μὴ ὑπερβαίνοντα τοὺς χιλίους· ἀναφέρει δὲ δύω μὲν χωρία ἔχοντα ἀνὰ 100 οἰκίας τὴν Μουζάραν καὶ Παράμερη, τὰ δὲ ἄλλα μικρότατα· οἷα ἡ Ἀρετοῦσα ἔχουσα μόνον πέντε, Πλουμάραν τρεῖς, Νέα δύο, Πέρδικα τέσσαρας, Ὄξω πέντε, καὶ Λαγκάδια ἑπτά. Ὥστε φαίνεται οἱ κάτοικοι καλοῦσι χωρίον πᾶν μέρος ἔνθα ὑπάρχουν πλέον τῶν δύω οἰκιῶν ἢ μᾶλλον καλυβῶν.

Τὸ ἐμπόριον τῶν κατοίκων συνίσταται εἰς ἐξαγωγὴν ξυλικῆς καὶ ἀνθράκων ἅτινα φέρουν εἰς Χῖον, Ν. Ἔφεσον καὶ Σάμον. Τὸ δὲ ναυτικόν της, ἂν καὶ πρὸ τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως ἠμμοίρει καλῶν τινων πλοίων, σήμερον συγκροτεῖται ἀπὸ πλοιάρια μικρᾶς χωρητικότητος. Εἰς τὰ παράλια τῆς Ἰκαρίας ἀναφέρει ὁ Γεωργιρένης ὅτι ὑπάρχουν τὰ ὡραιότερα ὄρακα τῆς Μεσογείου. Ἡ ἀμάθεια τῶν κατοίκων εἶναι ἴση τῆς πενίας των, καὶ τοῦτο εὐχαριστεῖ αὐτοὺς, ἄλλως τε εἰσὶν ὑγειέςατοι ἕνεκα τῆς εὐκρασίας τοῦ ἀέρος καὶ τῆς σκληραγωγίας των, καὶ δὲν εἶναι σπάνιον νὰ εὕρῃ τις ἐργαζομένους πολλοὺς τῶν κατοίκων ὑπερβάντας τὸ ἑκατοστὸν τῆς ἡλικίας των ἔτος. Ἐκ τούτου δυνάμεθα νὰ πορισθῶμεν ὅτι ἐκεῖνοι ἐγγίζωσιν εἰς τὴν *εὐδαιμονίαν* τῆς ζωῆς, ὅσων αἱ ἐπιθυμίαι περιορίζονται εἰς στενότατον κύκλον.

Α. Ι. Σ.

(1) Byron Corsaire.

(2) Στράβων X. II. 391.

(3) Coromeli. I. Sola di Rodi. σελ. 357,

(4) Ἰατρὸς τὸ ἐπάγγελμα, ἔγγραψε περὶ Ἀσίας καὶ περιηγήσεις τινας εἰς τὰς νήσους τοῦ Ἀρχιπελάγους.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΜΙΛΤΩΝΟΣ.

(*Μετάφρασις*).

Ὁ Ἰωάννης Μίλτων, εἷς τῶν ἐνδοξοτέρων τῆς Ἀγγλίας ποιητῶν κατήγετο ἀπὸ ἀρχαίαν οἰκογένειαν κυρίαρχον τῆς ἐπαύλεως Μίλτων, κειμένης εἰς τὴν Ὀξφόρδην. Ὁ πάππος του ὢν εἷς τῶν ἐνθερμοτέρων καθολικῶν ἀπεκλήρωσε τὸν υἱόν του καὶ πατέρα τοῦ Μίλτωνος διότι ἐδέχθη τὴν θρησκείαν τῶν διαμαρτυρουμένων, δι' ἣν αἰτίαν οὗτος ἠναγκάσθη νὰ ἀφεθῇ τῶν σπουδῶν του καὶ ἐλθὼν εἰς Λονδῖνον νὰ καθέξῃ θέσιν γραμματέως. Ἱστορεῖται δὲ, ὅτι ἦτο εἷς τῶν μάλα πεπαιδευμένων καὶ ἄριστος μουσικός. Εἶχε δύο υἱοὺς καὶ μίαν θυγατέρα· Ἰωάννην τὸν ποιητήν μας, τὸν Χριστόφορον νομικὸν τὸ ἐπάγγελμα, καὶ Ἄνναν τὴν σύζυγον τοῦ Ἐδουάρδου Φίλιπς

Ὁ Ἰωάννης Μίλτων ἐγεννήθη εἰς Λονδῖνον τὴν 9ην Δεκεμβρίου τοῦ ἔτους 1608, ἔλαβε δὲ τὴν πρώτην ἀνατροφήν του ἀπὸ ἱερέα τινα πεπαιδευμένον καλούμενον Γιόγγ· καὶ ἑπομένως ἐξηκολούθησε τὰς σπουδάς του εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ ἁγίου Παύλου, καὶ εἰς Κανταβριγίαν ἔνθα ἐγένετο γνωστὸς διὰ τὴν ἁρμονίαν τῶν λατινικῶν στίχων του. Περαιώσας δὲ τὰς σπουδάς του ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν ἔνθα διατρίψας πέντε ἔτη ἐδόθη εἰς τὴν μελέτην τῶν Ἑλλήνων καὶ Λατίνων συγγραφέων, τότε πρῶτον συνθέσας τινα τῶν ὡραίων του ποιημάτων, ὡς τὸ Allegro, Comus, Pensieroso, καὶ Licidas.

Κατὰ τὸ 1638 λαβὼν ἄδειαν παρὰ τοῦ πατρός του νὰ περιηγηθῇ, ἐπεσκέφθη τοὺς Παρισίους ἔνθα ἐγένετο γνωστὸς εἰς τὸν Κρώτιον, ἑπομένως τὴν Φλωρεντίαν, Ῥώμην καὶ Νεάπολιν εἰς τὴν τελευταίαν τῶν ὁποίων ἐφιλοξενήθη ἀπὸ τὸν Μάντο, Μαρκέσιον τῆς Vila καὶ προςάτην τοῦ Τάσσου. Ἡ ὑποδοχὴ ἧς ἔτυχεν ἐν Ἰταλίᾳ ἦτο ἀξία λόγου, ἂν καὶ δὲν ὑπέκρυπτε τὰς θρησκευτικάς του δοξασίας. Μετὰ δεκαπέντε μηνῶν περιήγησιν ἐπανῆλθεν εἰς Ἀγγλίαν ἀφεθεὶς τῆς ἰδέας τοῦ νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Σικελίαν καὶ Ἑλλάδα, ἕνεκα τῶν ἐσωτερικῶν τῆς πατρίδος του σπαραγμῶν, διὸ καὶ ἔγραφεν εἴς τινα φίλον του· « θεωρῶ ἀνάρμοστον νὰ ἦμαι μακρὰν τῆς πατρίδος μου καθ' ὃν χρόνον αὕτη ἀγωνίζεται ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας της ».

Ἀποκατασταθεὶς δὲ εἰς τὴν πρωτεύουσαν ἀνέλαβε τὴν ἀνατροφὴν τῶν δύο του ἀνεψιῶν, ἀναδεχθεὶς ἀκολούθως καὶ τὴν ἐκπαίδευσιν ἄλλων τινων νέων τοὺς ὁποίους οἱ γονεῖς των τῷ ἐνεπιστεύθησαν. Μολονότι δὲ ἦτο ἐνησχολημένος εἰς τὴν διδασκαλίαν αὐτῶν, εὕρισκε τὸν καιρὸν νὰ ἀναμιγνύεται εἰς τὰς πολιτικὰς συζητήσεις καὶ ἐξέδωκε τέσσαρα συγγράμματα εἰς τὰ ὁποῖα ἀπεκρίθησαν οἱ διακεκριμένοι ἐπίσκοποι τοῦ Χὸλ (Holl) καὶ Ὄσερ (Usher). Πέμπτον σύγγραμμά του ἠκολούθησε τὰ πρῶτα, ἐπιγραφόμενον « Λόγοι τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως » εἰς τὸ ὁποῖον ὑπέσχετο νὰ ἐνασχοληθῇ εἰς ὠφέλιμόν τινα καὶ ἔντιμον διὰ τὴν πατρίδα του συγγραφὴν, ὅπερ καὶ μετὰ πολλοῦ καιροῦ προσδοκίαν ἐξετέλεσε, δίδων εἰς τὸ κοινὸν τὸ πασίγνωστον ποίημά του « *Ὁ Ἀπωλεσθεὶς Παράδεισος.* » Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ὁ πατήρ του ἐνοχληθεὶς ἀπὸ τὰ στρατεύματα τοῦ βασιλέως εἰς τὴν πατρίδα του, ἦλθε νὰ συγκατοικήσῃ μὲ τὸν υἱόν του Ἰωάννην, νυμφευθέντα τῷ 1643 τὴν θυγατέρα τοῦ δικαστοῦ Ὀξφόρδης Ῥιχάρδου Πάουελ ὀνομαζομένην Μαρίαν.

Τῷ 1645 ἐξέδωκε τὰς νεανικάς του ποιήσεις εἰς ἀγγλικὴν καὶ λατινικὴν γλῶσσαν εἰς ἃς κατὰ πρῶτον συμπεριελαμβάνοντο καὶ τὸ Allegro καὶ Pensieroso. Αἱ ἐπισφαλεῖς τοῦ Μίλτωνος ἰδέαι (λέγει ὁ βιογράφος του) περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ τοῦ σκοποῦ τῆς κυβερνήσεως, τὸν ἔκαμον τόσον νὰ ἐξωκείλῃ, ὥστε ἐτόλμησε νὰ ἐπιδοκιμάσῃ τὴν δίκην καὶ ἐκτέλεσιν τῆς θανατικῆς ποινῆς Καρόλου τοῦ Α΄. ὅπερ καὶ προσεπάθησε νὰ δικαιολογήσῃ διὰ φυλλαδίου

ἐπιγραφομένου « *Ἡ πρὸς τοὺς νόμους ὑποταγὴ τῶν βασιλέων καὶ ἀρχόντων.* »

Περιπλέον ἐνησχόλησε τὴν γραφίδα του ἀρχόμενος τῆς ἀγγλικῆς ἱστορίας ἧς τὰ ἓξ μόνον πρῶτα βιβλία ἐπεραίωσε διακοπεὶς τῆς συγγραφῆς του ἕνεκα τοῦ διορισμοῦ του ὡς πρώτου γραμματέως τῆς λατινικῆς ἀνταποκρίσεως εἰς τὸ νέον συμβούλιον τῆς ἐπικρατείας.

Μόλις ὅμως ἔλαβε τὸν διορισμὸν τοῦτον καὶ ἠναγκάσθη νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὸ πολύκροτον βιβλίον τὸ ἀποδιδόμενον εἰς Κάρολον τὸν Α΄. καὶ ἐπιγραφόμενον « *Εἰκὼν βασιλική* ». Ἐξεπλήρωσε δὲ τὴν ἐργασίαν του διὰ συγγραφῆς, ἣν ἀπεκάλεσεν « *Εἰκονοκλάστης* », θεωρουμένης παρὰ πολλῶν συγγραφέων ὡς ἓν τῶν ἐμβριθεστέρων πολιτικῶν φιλολογικῶν ἔργων του.

Ἡ περίφημός του συζήτησις μετὰ τοῦ Σαλμασίου λαβοῦσα ἀφορμὴν ἀπὸ τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ τελευταίου ὑπὲρ τοῦ Καρόλου καὶ ἐν γένει τῶν μοναρχῶν ὑπὸ τὸν τίτλον (Difenzio Regiis) ἠκολούθησεν ἀμέσως. Ὁ Μίλτων ἀπήντησεν ἐπιγράψας τὴν ἀπάντησίν του « ὑπεράσπισις τοῦ ἀγγλικοῦ λαοῦ » Difenzio pro-popoulo Anglicano· ἣν καὶ ἐδημοσίευσε τῷ **1651**. Μολονότι δὲ ἦτο γεγραμμένη μὲ πικρίαν μεροληπτικὴν, διακρίνουσαν τὴν ἐποχὴν, δεικνύει ὅμως ἀνδρικὴν εὐγλωττίαν, ἥτις τῷ ἔδωκε μεγίστην φήμην τόσον ἐν Ἀγγλίᾳ ὅσον καὶ εἰς τὰ λοιπὰ κράτη τῆς Εὐρώπης, ἐφ' ᾧ καὶ ἔλαβε δῶρον ἀπὸ τὴν κυβέρνησιν χιλίας λίρας. Τὸν θρίαμβον ὅμως τοῦτον ἐξηγόρασεν ἀκριβὰ, διότι ἀσθένεια τῶν ὀφθαλμῶν του, ἐπελθοῦσα ἀπὸ τὴν ἐπίμονόν του μελέτην κατήντησεν εἰς ἀνίατον ἀμαύρωσιν. Περιττὸν εἶναι νὰ εἴπωμεν μὲ πόσην γενναιότητα καὶ εὐαισθησίαν ἀναφέρει τὴν τύφλωσίν του εἰς διάφορα τοῦ ὑψηλοῦ ποιήματός του μέρη. Ἡ ἀπώλεια τῆς ὁράσεώς του μόλον τοῦτο δὲν ἠλάττωσσε τὴν εἰς τὸ στιχουργεῖν εὐχέρειάν του. Καὶ τὸ **1652** ἔγραψε δευτέραν ὑπεράσπισιν ἐναντίον προσβολῆς τοῦ Δαμουλάνου καὶ ψευδωνύμως ὑπογραφομένου Μοὸρ (Moor) ὁμοίαν μὲ τὴν τοῦ Σαλμασίου.

Τῷ **1652** ἀπώλεσε τὴν σύζυγόν του ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀπέκτησε τρεῖς θυγατέρας καὶ μετ' ὀλίγον ἐνυμφεύθη ἄλλην ἀποθανοῦσαν τὸ πρῶτον τῆς συζυγίας της ἔτος.

Διὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴν λύπην τῆς ἀπωλείας ταύτης, ἐπανέλαβεν ἐκ νέου τὴν συγγραφὴν τῆς Ἀγγλικῆς ἱστορίας.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κρόμβελ ὁ Μίλτων ἐνησχόλησε τὴν γραφίδα του μετὰ ζήλου ἵνα περιστείλῃ τὸ αὔξον αἴσθημα τοῦ κοινοῦ ὑπὲρ τῆς ἐπανορθώσεως τῆς βασιλείας, καὶ ὅταν τὸ ἔνδοξον αὐτὸ συμβὰν ἔλαβε χώραν κατέφυγεν ἐπί τινα καιρὸν εἰς τὴν οἰκίαν ἑνὸς φίλου του. *Αἱ ὑπερασπίσεις του ὑπὲρ τοῦ λαοῦ καὶ ὁ εἰκονοκλάστης του*, συνήχθησαν ὑπὸ τῆς ἀρχῆς καὶ ἐκάησαν· ἀλλ' ὁ συγγραφεὺς ἐλέγετο ὅτι ἀπέδρα κρυφίως, ἂν καὶ εἰς τὴν ἀμνησείαν ἥτις ἠκολούθησε, τὸ ὄνομά του δὲν ἐξηρέθη· φαίνεται μόλον τοῦτο, ὅτι ἐπὶ ἀρκετὸν καιρὸν ἦτο φυλακισμένος ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἠλευθερώθη χάριν εἰς τὴν ἐπίμονον φιλικὴν μεσολάβησιν τοῦ Βαρονέτου Οὐίλιαμ Δάβεναντ (William Davenant) ὅστις ὤφειλε ὁμοίας ὑποχρεώσεις εἰς τὸν Μίλτωνα, ὅτε ἐκινδύνευε ἕνεκα τῆς προσκολλήσεώς του εἰς τὴν βασιλικὴν μερίδα.

Πένης καὶ καταδιωκόμενος ὑπὸ τῆς ἐξουσίας μετέβη εἰς ἰδιαίτερον οἴκημα πλησίον τῆς πρώτης του οἰκίας· καὶ ἐπειδὴ ἡ θέσις του ἐδεῖτο γυναικείας περιθάλψεως, τὸ **54**ον ἔτος τῆς ἡλικίας του ἔλαβε τρίτην γυναῖκα τὴν Ἐλισάβετ Μίνς-Χόλλ (Elisabeth Mins-Hull).

Τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ἐπανέλαβε τὰς ποιητικάς του σπουδὰς τὰς ὁποίας δι' ἀρκετὸν καιρὸν ἐγκατέλειπε, καὶ ἀφεθεὶς ἥσυχος ὅπως μελετήσῃ τὴν ὑψηλὴν φαντασίαν ἥτις ἐπλήρου τὴν διάνοιάν του, παρήγαγε τέλος τὸ ἀθάνατον ποίημά του ὁ Ἀπωλεσθεὶς παράδεισος (Paradise Lost) τὸ ὁποῖον ἐτελείωσε τὸ **1665** καὶ κατὰ πρῶτον ἐτυπώθη τὸ **1667** εἰς μικρὸν τέταρτον· ἡ ἀνταμοιβὴ ἣν ἔλαβεν ἐκ τῆς πωλήσεως τοῦ πονήματός του συνίστατο ἀπὸ **5** λίρας· μὲ τὴν συνθήκην νὰ λάβῃ μὲν ἑτέρας **15** ἐὰν γείνουν δύο ἔτι ἐκδόσεις, νὰ μείνῃ ὅμως εἰς ἑαυτὸν τὸ δικαίωμα νεωτέρων ἐκδόσεων.

Ὁ ἀπωλεσθεὶς Παράδεισος ἀντεμάχετο ἐπὶ πολὺ κατὰ τῆς πολιτικῆς προλήψεως ἣν ἐναντίον του εἶχεν σχηματίσει ὁ ποιητὴς, πρὶν λάβῃ ἀσφαλῆ θέσιν μεταξὺ τῶν ὀλίγων προϊόντων τοῦ ἀνθρωπίνου νοὸς, ἅτινα ἀείποτε ἐκτιμῶνται καὶ δὲν περιορίζονται ἀπὸ χρόνον ἢ τόπον.

Τὸ **1670** ἐξεδόθη ὁ Ἀνακτηθεὶς Παράδεισος τὸν ὁποῖον λέγουν, ὅτι ἐπροτίμησε τοῦ ἀπωλεσθέντος· μετὰ τούτου δὲ συνεξέδοτο καὶ τὴν τραγῳδίαν του ὁ Ἀγωνιστὴς Σαμψὼν, συντεθειμένην κατὰ τὴν ἀρχαίαν τῶν Ἑλλήνων τραγῳδίαν βρίθουσαν δὲ ἠθικῶν καὶ περιγραφικῶν καλλονῶν, μολονότι δεικνύει ὀλίγον δραματικὸν πνεῦμα, τόσον εἰς τὴν λύσιν τοῦ δράματος ὅσον καὶ εἰς τὴν περιγραφὴν τῶν χαρακτήρων· Τὸ **1672** συνέθεσε σύστημα λογικῆς κατὰ τὸ σύστημα τοῦ Ῥάμος (Ramus) καὶ τὸ ἑπόμενον ἔτος ἤρξατο τὰς θρησκευτικὰς συζητήσεις, ἐκδοὺς σύγγραμμα περὶ ἀληθοῦς θρησκείας, αἱρέσεων, σχίσματος, ἀνεξιθρησκείας, καὶ τῶν προσφορωτέρων μέσων πρὸς αὔξησιν τοῦ Παπισμοῦ. Ἔκδοσις τῶν ἰδιαιτέρων ἐπιστολῶν του εἰς τὴν Λατινικὴν, καί τινα Ἀκαδημαϊκὰ γυμνάσματα, ἀπησχόλησαν τὰ τελευταῖα τῆς ζωῆς του ἔτη τὰ ὁποῖα ἐπανειλημμέναι προσβολαὶ ἀρθρίτιδος ἔφερον εἰς τὸ τέλος των.

Ὁ Μίλτων ὑπέκυψεν ἡσύχως ἕνεκα ἐξαντλήσεως τῶν ζωτικῶν του δυνάμεων, τὸν Νοέμβριον τοῦ **1674** ὅτε ἐπλήρου τὸ **66**ον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἐνταφιασθεὶς εἰς τὴν ἐκκλησίαν

του Cripplegate ὅπου ὁ Κύριος Σαμουὴλ Οὐαΐτμβρετ ἀνήγειρε μαυσωλεῖον εἰς μνήμην του.

Ὁ Μίλτων κατὰ τὴν νεότητά του διεκρίνετο ἐπὶ καλλονῇ, αἱ ἕξεις τοῦ βίου του ἦσαν αἱ κατάλληλοι εἰς σπουδαστὴν καὶ συνάμα φιλόσοφον, τοὐτέστι ἀκριβῶς ἐγκρατεῖς· κυριώτεραι διασκεδάσεις του ἦσαν ἡ μουσικὴ καὶ αἱ συνδιαλέξεις, ὁ δὲ χαρακτήρ του ἦτο ὕπιος καὶ εὔθυμος, μολονότι δὲ ἦτο πολὺ θερμὸς καὶ ὀξὺς εἰς τὰς συζητήσεις, φαίνεται ὅτι δὲν ὑπέθαλπε μνησικακίαν ἀλλ' ἦτο εἰς τὰς συναναστροφὰς γλυκὺς καὶ εὐπροσήγορος.

Περὶ τοῦ ὕψους τῆς φαντασίας του καὶ ποικιλίας τῶν μαθήσεων τοῦ Μίλτωνος οὐδεὶς λόγος ὑπάρχει· καθότι διὰ μὲν τὸ πρῶτον οἱ συμπολῖταί του τοὐλάχιστον, δὲν θὰ παραδεχθῶσιν ὅτι εἶχεν ἄλλον ὅμοιον, καὶ ἂν δὲν ἔγραφε ποτὲ τὸν ἀπωλεσθέντα Παράδεισον, αἱ ἄλλαι του ποιήσεις θὰ τὸν ἀπεδείκνυον πρώτης τάξεως ποιητήν. Εἰς τὰς πεζάς του συγγραφὰς τὸ πνεῦμα καὶ ἡ ῥωμαλαιότης του εἰσὶν ὡσαύτως ἀξιοσημείωτα, καὶ τὸ ὕφος του μολονότι ἐνίοτε στρυφνὸν καὶ ἄτεχνον εἶναι πάντοτε πλῆρες ἐνεργητικότητος καὶ φαντασίας. Μολονότι ἦτο εἷς τῶν πολιτικῶν πρωταγωνιστῶν, οὐδεὶς ἄλλος προσεβλήθη μὲ περισσοτέραν δριμύτητα ὅσον ὁ Μίλτων· ἐὰν δὲ κρίνωμεν μετριοπαθῶς ἂν καὶ πολλαὶ ἐκ τῶν πολιτικῶν ἰδεῶν του εἰσὶν ἀξιοθρήνητοι, ὡς ποιητὴς ὅμως, πάντοτε θέλει κατέχει θέσιν μεταξὺ τῶν ἐνδοξοτέρων τοῦ Βρεττανικοῦ ἔθνους ποιητῶν.

(Ὑπὸ τῆς Κας Μ. Δ. Σ.)

ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΣ ΕΡΩΣ.

(Συνέχεια καὶ τέλος· ὅρα τεῦχος Π΄.)

Κωνσταντινούπολις, Ἰούνιος **1861**.

Φιλτάτη μου Πολυξένη!

« Πρὸ τριῶν μηνῶν σοὶ ἔγραφον εὔχαρις ἐκ τῶν καταφύτων τῆς Μυκάλης ὀρέων, τὰς ἔκ τινος διηγήσεως προξενηθείσας μοι ἐντυπώσεις. Σήμερον ὅμως ἀναγκάζομαι νὰ διηγηθῶ εἰς σὲ τὴν μόνην μου φίλην, τὴν ἀπελπισίαν ἥτις μὲ καταβιβρώσκει. Ἡ τοῦ χωρικοῦ ἐκείνου διήγησις, οἱ εὐφραδεῖς ἔπαινοί του διὰ τὸν Τιμολέοντα, τοσοῦτον ἐξῆψαν τὴν φαντασίαν μου, ὥστε ἐνησμενιζόμην διαγράφουσα ἐν τῇ διανοίᾳ μου κατ' ἀρχὰς τὴν εἰκόνα του· ἀλλὰ τώρα! ὤ! τώρα βλέπω ὅτι τὸν ἀγαπῶ... ἤκουσάς ποτε, φίλη μου, ὁμοίαν ἀνοησίαν! νὰ ἀγαπῶ νέον τὸν ὁποῖον δὲν γνωρίζω! Ματαίως ἐπανελθοῦσα ἐνταῦθα τὸν ἐζήτησα εἰς ἁπάσας τὰς συναναστροφὰς, εἰς ὅλους τοὺς περιπάτους· ἤμην βεβαία, ὅτι εἰς ἕν του βλέμμα, ἀπὸ τὸ βάδισμά του, ἀπὸ τὴν φωνήν του μόνην ἤθελον τὸν ἀναγνωρίσῃ. Κατέπνιγον μέχρι σήμερον τὸν καταβιβρώσκοντά με ἄλογον μὲν ἀλλὰ φλογερὸν ἔρωτα, πάντοτε ἔχουσα τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ τὸν εὕρω. Ἀλλ' ἤδη πᾶσα ἐλπὶς ἀπώλετο· χθὲς ἡ μήτηρ μου καλέσασά με παρ' ἑαυτῇ ἤρξατο διὰ προοιμίων ἐπὶ πολὺ διαρκεσάντων νὰ μοὶ ὁμιλῇ περὶ τοῦ προορισμοῦ τῆς γυναικός· πᾶν ὅ,τι ἐκ τῶν λόγων της ἠννόησα ἦτον ὅτι μοὶ ἐπροτίθετο ὡς σύζυγος νέος τις εὐκατάστατος Τιμολέων Κ. καλούμενος, ὃν δὲν ἐγνώριζον. Σφοδροὺς μοὶ ἐπροξένησε παλμοὺς τὸ ὄνομα τοῦτο. Ἂν ἐσκεπτόμην ἦτον *ἐκεῖνος*... ὤ! τίς τότε εὐδαιμονεστέρα μου! Πλὴν, φίλη μου, δὲν εἶναι *ἐκεῖνος*, ἡ καρδία μου μοὶ τὸ λέγει.

« Ἄκουσόν με· ἐκ νηπιότητός μου σὺ ὑπῆρξες ἡ ἀδελφή μου, ἡ σύντροφος τῆς χαρᾶς καὶ λύπης μου· σοὶ γράφω, ἵνα σοὶ ἀποτείνω τὸν ὕστατον ἀσπασμόν. Ὅταν ἀναγνώσῃς τὴν παροῦσάν μου χῦσον ἓν δάκρυ εἰς τὴν μνήμην τῆς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἀσπαζομένης σε » *Ἀγλαΐας.*

Ὅτε ἡ Πολυξένη ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν τῆς Ἀγλαΐας θερμῶς παρεκάλεσε τὴν μητέρα της νὰ μεταβοῦν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅπως δυνηθῇ καὶ μεταβάλῃ ἐὰν ἦτο καιρὸς τὰς ἰδέας τῆς ἀδελφῆς της. Ἐπιτυχοῦσα δὲ, ἀνεχώρησεν αὐθημερὸν διὰ τοῦ ἀτμοκινήτου καὶ μετὰ δύο ἡμέρας ἦτον εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Ἀγλαΐας.

— Ὁποίαν ἐπιστολὴν μοὶ ἔγραψες σκληρά;... ἠρώτησε τέλος ἡ νέα μετὰ τὰς πρώτας συγκινήσεις.

— Φεῦ! ἀπήντησε θλιβερῶς ἡ Ἀγλαΐα, νομίζεις ὅτι ἠστείσθην, ἢ ὅτι ἐδειλίασα!... ἄκουσόν με· περαιώσασα τὴν πρὸς σὲ ἐπιστολήν μου, καὶ ἀνάψασα εἰς τὸ δωμάτιόν μου πλῆρες ἀνθράκων πύραυνον ἀνέβην εἰς τὴν κλίνην μου, μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι δὲν θ' ἀνεγερθῶ πλέον, διὸ καὶ ἐζήτουν συγγνώμην ἀπὸ τὸν πλάστην ζῶσα ἔτι δι' ὅπερ ἔπραττον ἔγκλημα. Πόσον ὅμως ἐξεπλάγην τὴν ἐπαύριον, ἰδοῦσα παρ' ἐμοὶ τὴν μητέρα μου καλοῦσάν με νὰ ἐγερθῶ διότι ἦτο καιρὸς νὰ προετοιμασθῶ διὰ τὴν ἱεροτελεσίαν! Κατενόησα ἡ δυστυχὴς μετὰ μεγίστης λύπης ὅτι ἐν τῇ ψυχικῇ ταραχῇ μου ἐλησμόνησα νὰ κλείσω τὸ παράθυρον τοῦ κοιτῶνός μου. Πλὴν ἦτο πλέον ἀργὰ, ὤφειλον νὰ ὑποταχθῶ εἰς τὴν τῆς μητρός μου θέλησιν. Αὐθημερὸν ἐγένετο ὁ γάμος· μετ' ὀλίγον θὰ ἴδῃς τὸν σύζυγόν μου· εἶναι καλὸς καὶ λίαν περιποιητικὸς πρὸς ἐμέ· ἀλλὰ μάτην, ἡ καρδία μου πάσχει, καὶ οὐδεμία μοὶ ἐναπολείπεται ἐλπίς. Ἐπειδὴ δὲ τοσαύτην πρὸς ἐμὲ ἔδειξας ἀφοσίωσιν τολμῶ καὶ ὑστάτην νὰ σοὶ ἀποτείνω παράκλησιν, ἐπειδὴ δὲν τολμῶ ἐγὼ, σὲ ἱκετεύω παρακάλεσον σὺ τὸν σύζυγόν μου, νὰ μὲ φέρῃ ἂν ἦτο δυνατὸν, πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἔνθα τὸ πρῶτον ἠσθάνθην βιαίους παλμούς· εἶναι παράλογος ἡ αἴτησίς μου, τὸ

γνωρίζω, ἀλλ' εἶναι αἴτησις θνησκούσης, καὶ ὡς τοιαύτη συγγνωστέα ἴσως.

Τῇ ὑπεσχέθη τῳόντι ἡ Πολυξένη νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν αἴτησίν της, καὶ πραγματικῶς μετά τινας ἡμέρας ἡ Ἀγλαΐα συνοδευομένη παρ' αὐτῆς καὶ τοῦ συζύγου της ἀνεχώρει δι' Ἔφεσον.

Ἡ ὁδοιπορία των ὑπῆρξεν ὀδυνηρά, διότι ἡ Ἀγλαΐα ἔπασχε καὶ ἔπασχε δεινῶς· πολλάκις ἠναγκάζοντο νὰ τὴν καταβιβάζωσι τῆς ἡμιόνου ἵνα λαμβάνῃ μικρὰν ἀναψυχήν. Μετὰ τριήμερον ὁδοιπορίαν ἀφίχθησαν εἰς τὴν σκηνὴν τῆς ἄλλοτε μάχης. Ἐφ' ὅσον ἐπλησίαζον τὴν γέφυραν ἐκείνην εἰς ἣν ὁ ἥρως τῆς φαντασίας της ἴσχυσε νὰ φονεύσῃ τὴν ἄρκτον ἣν εἰς τὰς ἀγκάλας του ἐκράτει, τόσον ἡ καρδία τῆς δυστυχοῦς Ἀγλαΐας σφοδρότερον ἔπαλλε. Τέλος καταβαλοῦσα ὑπερφυσικὰς δυνάμεις ἐπήδησε τῆς ἡμιόνου, καὶ πλησιάσασα τὴν δρυίνην γέφυραν ἐβύθισε τὸ βλέμμα της εἰς τὸ πρὸ αὐτῆς ἀνοιγόμενον βάραθρον, ἐνῷ ὁ πρώην σκυθρωπὸς σύζυγός της πλησίον αὐτῆς ἱστάμενος καὶ θεωρῶν ἐν ἐκστάσει τὰ μέρη ἐκεῖνα, ἀφῆκε βαθὺν στεναγμόν, καὶ πικρῶς μειδιάσας εἶπεν:

— Βλέπεις, Ἀγλαΐα μου τὴν γέφυραν ταύτην τὴν αἰωρουμένην ἄνω τῆς ἀβύσσου; ἄλλοτε εὐτυχὴς ἐγὼ νέος ἐφόνευσα ὑπερμεγέθη ἄρκτον...

— Ἧσο σύ! ἠδυνήθη νὰ ἀρθρώσῃ ἡ Ἀγλαΐα καὶ μικροῦ δεῖν ἔπιπτεν εἰς τὴν πρὸ ποδῶν της καταβόθραν, ἐὰν λειποθυμοῦσαν δὲν ἐπρολάμβανε νὰ κρατήσῃ αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του ὁ σύζυγός της, ὅστις δὲν ἦτον ἄλλος εἰμὴ ὁ κυνηγὸς Τιμολέων.

Α. Ι. Σ.

ΤΙ ΜΟΙ ΑΝΑΓΚΑΟΙ ΔΙΑ ΝΑ ΗΜΑΙ ΕΥΤΥΧΗΣ.

—

Πρῶτον. — Πλουσία Βιβλιοθήκη.

Δεύτερον. — Καλὴ καὶ ἐνάρετος σύζυγος.

Τρίτον. — Κύων πιστός· καὶ

Τέταρτον. — Εἰσόδημα ἐνιαύσιον τριακοσίων λιρῶν, ἔξω καὶ Ὀθωμανικῶν.

Καὶ τούτων·

Τὴν μὲν βιβλιοθήκην, διότι τὸ κατ' ἐμὲ, τὰ βιβλία εἰσὶν ἡ τροφὴ τῆς ψυχῆς ὡς τὰ διάφορα ἐδέσματα εἰσὶν τοῦ σώματος· ἄλλως ἡ ἀνάγνωσις εἶναι ἀναγκαία πρὸς φωτισμὸν καὶ κατάληψιν διαφόρων πραγμάτων ἀγνώστων μοι καὶ περὶ πλέον διὰ νὰ ἦμαι ἐνήμερος εἰς τὰ διάφορα τῆς ἡμέρας συμβάντα. Ὥστε δεκτὸν, ὅτι τὰ βιβλία εἰσὶν ἀναγκαῖα ἐκτὸς ἄν τις ἐπιθυμῇ νὰ ζῇ διὰ νὰ τρώγῃ.

2ον. Τὴν σύζυγον, ἵνα ἔχω αἰτίαν διὰ νὰ τονίζω συχνὰ τὴν ὀκνηράν μου λύραν, καὶ ψάλλω τὰ κάλλη της, περὶ πλέον διὰ νὰ μὲ καταστήσῃ πατέρα τέκνων ὁμοίων της, ὡς πρὸς τὴν καλλονὴν καὶ ἀγαθότητα, διότι ἡ σύζυγός μου εὐελπίζομαι ὅτι θὰ ἔχῃ τὰς ἀρετὰς ταύτας.

3ον. Τὸν κύνα, ἵνα ἔχω πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν ἓν πρωτότυπον σταθερᾶς φιλίας καὶ ἀδιαφθόρου πίστεως.

4ον. Τὸ εἰσόδημα τῶν 300 λιρῶν, ἵνα ζῶ πάντι ἀνεξάρτητος (ἂν ὑπάρχῃ εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἀνεξαρτησία) νὰ μὴν ἀπασχολῶ τοὐτέστι τὴν διάνοιάν μου εἰς τὴν ἀπόκτησιν τῶν πρὸς τοῦ ζῆν ἀναγκαιούντων, νὰ ψάλλω, κοιμῶμαι ἢ περιηγῶμαι ὁσάκις καὶ ὅπως θελήσω, χωρὶς, ὡς εἶπα, νὰ σκέπτωμαι πότε ὁ σανδαλοποιὸς θὰ μοὶ ᾖσείλῃ τὸν λογαριασμόν του καὶ πότε τὸ ἐνοίκιον τῆς οἰκίας μου πλησιάζει.

Καὶ τούτων,

1ον. Βιβλία μὲν, γενόμενός τις συνδρομητὴς εἴς τινα λέσχην ἢ βιβλιοπωλεῖον, δύναται νὰ ἔχῃ ὅσα βιβλία ἐπιθυμήσει πρὸς ἀνάγνωσιν.

2ον. Σύζυγον. Δύναται νὰ ἀποκτήσῃ τις εὐκόλως, μάλιστα εἰς τὰς σημερινὰς περιςάσεις... διὰ νὰ ἦναι δὲ ὡραία ἂς φορέσῃ τὰ ὀμματοϋάλιά του, ἂν ἔχῃ ὡς ἐγὼ ἀνάγκην τούτων· ἵνα δὲ ἦναι καλῆς ἀνατροφῆς καὶ ἐνάρετος, ἂς ἐξετάσῃ ὁποία ὑπῆρξεν ἡ τῆς μητρός της διαγωγὴ, καὶ ἂν ὑπῆρξεν ἀνεπίληπτος, ἔστω βέβαιος, ὅτι καὶ ἡ τῆς θυγατρός της ἔσεται τοιαύτη.

3ον. Κύνα δύναται νὰ ἀγο ράσῃ τις μὲ εὐτελῆ τιμὴν, ἂν δὲν θέλῃ νὰ ἦνε ὑπόχρεως εἰς τὸν πρῶτον φίλον ὅστις ἤθελε τῷ χαρίσῃ τοιοῦτον.

4ον. Τὸ εἰσόδημα τῶν 300 λιρῶν· ὤ!.. ἐνταῦθα προσκόπτομεν! διατί;.. διότι εἶναι ὁ γόρδιος τῶν σκέψεών μου δεσμός. Τὸ εἰσόδημα αὐτὸ ἦτο τῆς νηπιότητός μου ὁ ρεμβασμός, οἱ ὄνειροι καὶ αἱ προσπάθειαί μου, καὶ πρὸς αὐτὸ ἔτεινον ὅλαι αἱ ἐπιχειρήσεις μου, ἂν καὶ οὐδὲν κατώρθωσα μέχρι τοῦδε καὶ ἀπίθανον ἂν θὰ κατορθώσω διότι ἔχω δυστυχῶς ὀλίγην ποίησιν εἰς τὴν καρδίαν μου. Ποίησιν κύριε; σήμερον μάλιστα;... Ὤ! φίλε ἀναγνώστα, γνωρίζω ὅτι ἡ ποίησις εἶναι ἡ κεφαλὴ τῆς Μεδούσης διὰ τὴν ἐποχήν μας καὶ ὅτι εἰς τὸν κρατοῦντα αὐτὴν ὁ χρυσὸς δὲν πλησιάζει, ἐκτὸς ἂν γείνῃ κανὲν θαῦ μα· δυστυχῶς ὅμως δι' ἐμὲ, οὔτε θαύματα πλέον γίνονται σήμερον...

(*Γ. Κρητίδης.*)

ΜΙΑ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΑΞΕΙΔΕΥΟΥΣΑ.

—

ΔΙΗΓΗΜΑ.

—

(Συνέχεια καὶ τέλος· ὅρα τεῦχος ΙΓ'.)

Ἐν τῷ μεταξὺ δὲ τούτῳ, ὁ ἱππότης δὲ Μαλλιὲτ, ὅστις δὶς πεσὼν τοῦ ἵππου, ἐβράδυνεν, ἦλθε κατάβρεκτος, πλήρης βορβόρου καὶ ἀπηυδημένος εἰς τὸ ξενοδοχεῖον. Πρώτη λέξις του ἦτο νὰ ἐρωτήσῃ ἂν εἶδον διαβαινούσας δύο κυρίας ἐφ' ἁμάξης κιτρίνου χρώματος. Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην ὁ ξενοδόχος τὸν ἥρπασεν ἀπὸ τὸν λαιμὸν, καὶ τὸν ἤγαγεν ἐνώπιον τῆς ἐπιτροπῆς, ἧς ὁ πρόεδρος ἤρξατο εὐθὺς τῆς ἀνακρίσεώς του.

— Πῶς ὀνομάζεσαι;

— Ἰσίδωρος δὲ Μαλλιέτ.

— Ποίαν θέσιν κατέχεις πλησίον τῶν κυριῶν τὰς ὁποίας ζητεῖς;

— Δὲν τὰς γνωρίζω.

— Δὲν τὰς γνωρίζεις καὶ τρέχεις κατόπιν των; Δὲν τὰς γνωρίζεις καὶ τὰς ζητεῖς; Κακὴ ἀπάντησις ἰσοδυναμοῦσα μὲ θετικὴν ἐξομολόγησιν.

— Δὲν ἐννοῶ τί θέλετε νὰ εἰπῆτε.

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ἀνέκραξεν ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἐν Ἰουνίῳ Ἰακωβίνων, ὅτι ὁ κύριος οὗτος κρύπτει τὸ ὄνομα καὶ τὴν θέσιν του. Θὰ ἦναι ἀναμφιβόλως εἷς τῶν μεγάλων κυρίων τῶν Βερσαλλιῶν, ὁ πρίγκηψ Λαμβάλ, ἢ ὁ Πολινιὰκ, τὶς οἶδεν! Ἴσως μάλιστα εἶνε ὁ κόμης τῆς Ἀρτεσίας, διὰ προδοσίας εἰσελθὼν εἰς Γαλλίαν. Ἐρευνήσατε αὐτόν.

Εὗρον ἐπὶ τοῦ ἱππότου τέσσαρα λοδοβίκεια, ἐρωτικὸν ἐπιστόλιον, κομψῶς διπλωμένον, ἐσφραγισμένον καὶ ἀνεπίγραφον. Τὸ ἐπιστόλιον τοῦτο ἐγένετο σπουδαίας μελέτης ἀντικείμενον. Ἐζήτησαν τὸ πολιτικὸν καὶ μυστηριῶδες πνεῦμα τῶν ἐν αὐτῷ περιεχομένων ἐρωτικῶν φράσεων. Κόπος μάταιος! διότι ἡ κυβέρνησις τοῦ Ἰουνίου δὲν ἠννόει ποσῶς τὴν ἑρμηνευτικὴν ἐπιστήμην.

— Θὰ διαβιβάσωμεν, εἶπεν ὁ πρόεδρος, τὸ ἐπιστόλιον τοῦτο εἰς τὴν Ἐθνικὴν Συνέλευσιν, ἥτις εὐτυχεστέρα ἡμῶν ἐλπίζω νὰ εὕρῃ τὴν κλεῖδα τῶν τρυφερῶν τούτων ἱερογλυφικῶν· διότι ὁ λεγόμενος δὲ Μαλλιὲτ οὗτος δὲν δύναται ν' ἀρνηθῇ ὅτι εἶναι ἐπιστολὴ ἀπευθυνομένη πρὸς τὴν Βασίλισσαν.

— Πρὸς τὴν βασίλισσαν;...Πρὸς ποίαν βασίλισσαν;

— Ἀνωφελὴς ἡ προσποίησις. Πρὸ ὀλίγου συνελάβομεν Μαρίαν Ἀντουανέταν τὴν Αὐστριακήν.

— Συνελάβετε;... ἐδῶ!.. τὴν βασίλισσαν Μαρίαν Ἀντουανέταν;..

— Ναί· ὅθεν, ὡς βλέπεις, ἡ ὑπόκρισις εἶναι ἄκαιρος, καὶ ὅ,τι κάλλιον ἔχεις νὰ πράξῃς πρὸς τὸ ἴδιον συμφέρον σου εἶναι νὰ μὴ μᾶς κρύψῃς τὸ παραμικρόν. Τί ἔχεις νὰ μᾶς εἴπῃς περὶ τῆς αἰχμαλώτου;

— Ἐγώ; Δὲν τὴν εἶδα ποτέ!

— Ἐπιμένεις λοιπὸν εἰς τὸ παράλογον σύστημά σου καὶ ἐπαναλαμβάνεις ὅτι ὅτι δὲν γνωρίζεις τὸ ὁποῖον εἰσελθὼν ἐζήτεις πρόσωπον;

— Τί! ἡ ταξειδιῶτις τοῦ κιτρίνου ὀχήματος!.. Ἡ ξανθὴ ἐκείνη κυρία ἣν ἠκολούθουν ἀπὸ τὸ Σόλνεσον... εἶναι ἡ βασίλισσα τῆς Γαλλίας! Ἄ θεέ μου!

— Πολῖτα, ἐπανέλαβεν ὁ πρόεδρος μετὰ φωνῆς εὐσταθοῦς, σὲ ὑποπτεύω θέλοντα νὰ μᾶς περιγελάσῃς. Ἀγνοεῖς ὅτι ἐνδέχεται νὰ μετανοήσῃς βραδύτερον;

Ὁ ἱππότης δὲν ἤκουσε τὴν ἀπειλὴν, διότι ἤδη τὸν εἶχον ἐγκαταλείψει αἱ αἰσθήσεις του. Ἡ δὲ ἐπιτροπὴ ἀπεφάσισεν ὅτι, ἐπειδὴ οὐδὲν ἐδυνήθησαν νὰ ἐξιχνιάσουν παρ' αὐτοῦ, ὤφειλον νὰ περιορισθῶσιν εἰς τὸ νὰ τὸν θέσουν ἐπίσης ὑπὸ κράτησιν.

Μετὰ ταῦτα ὁ δήμαρχος, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῶν συμβούλων του, μετέβη παρὰ τῇ βασιλίσσῃ, ὅπως τῇ διακοινώσῃ τὴν περὶ αὐτῆς ληφθεῖσαν ἀπόφασιν.

— Ὁ ἡμέτερος γραμματεὺς, εἶπεν ὁ ῥήτωρ, συντάσσει ἐπιστολὴν πρὸς τὴν Ἐθνικὴν Συνέλευσιν. Θὰ μείνετε ἐδῶ αἰχμάλωτοι μέχρι τῆς ἐπανόδου τοῦ ταχυδρόμου, ὅστις μετὰ μίαν ὥραν ἀναχωρεῖ.

— Πολὺ καλὰ, εἶπεν ἡ βασίλισσα, καὶ ἐγὼ ἐπίσης ἔγραψα πρὸς τὴν Ἐθνικὴν Συνέλευσιν. Ἰδοὺ ἡ ἐπιστολή μου, τὴν ὁποίαν θέλετε εὐαρεστηθῆ, κύριοι, νὰ ἐξαποστείλητε μετὰ τῆς ὑμετέρας.

— Εὐχαρίστως... Ἀπὸ τῆς στιγμῆς δὲ ταύτης μέχρι τῆς ἐκ Παρισίων ἀπαντήσεως, τριάκοντα ἓξ φραγκα θέλουν λαμβάνεσθαι διὰ τὰ ἔξοδα ὑμῶν ἐκ τῶν δεκακισχιλίων σκούδων, ἅτινα εὑρέθησαν εἰς κατοχήν σας, καὶ εἴκοσι τέσσαρα διὰ τὴν ἀμφίπολον ὑμῶν καὶ τὸν εἰς συνάντησίν σας ἐλθόντα νέον κύριον.

— Νέον, εἴπατε, κύριε; Στοιχηματίζω ὅτι εἶναι ὁ δυστυχὴς ἱππότης δὲ Μαλλιέτ.

— Τοιοῦτον εἶναι, τῷ ὄντι, τὸ ὄνομα ὑφ' ὃ παρουσιάσθη ἀλλὰ δὲν ἀπατώμεθα ἐκ τοῦ ψευδωνύμου, τὸ ὁποῖον ἀναμφιβόλως κρύπτει ἕνα τῶν μεγιστάνων τοῦ στέμματος. Πλὴν δὲν βλάπτει νὰ εἰσαχθῇ παρ' ὑμῖν τὸ ἄτομον τοῦτο, καὶ ἐὰν τὸ ἐπιθυμῆτε, δυνάμεθα νὰ τὸν φέρωμεν εἰς τὸ δωμάτιον ὑμῶν.

— Τὸ θέλω, εἶπεν ἡ βασίλισσα· ἐπρόσθεσε δὲ μὲ χειρονομίαν πλήρη εὐγενείας: — « Ἀπέλθετε, κύριοι. »

Μετά τινας στιγμὰς ὁ δὲ Μαλλιὲτ εἰσῆλθεν ὠχρὸς καὶ τρέμων. Ἡ βασίλισσα τὸν ἐδέχθη μετὰ χαριέσσης

ἀξιοπρεπείας, ἐνῷ οὗτος γονυπετήσας, ἔλαβε τὴν ὡραίαν χεῖρα τὴν ὁποίαν τῷ ἔτεινε, καὶ τὴν ἔφερεν εὐσεβάστως εἰς τὰ χείλη του.

— Ἡ Ὑ. Μ. εἶπε, θὰ καταδεχθῇ νὰ συγχωρήσῃ τὴν τόλμην μου διὰ τὴν καταδίωξίν μου. Ἡ ἄγνοιά μου ἂς χρησιμεύσῃ πρὸς δικαιολογίαν μου.

— Σᾶς συγχωρῶ, κύριε, καὶ δὲν θέλω νὰ ἴδω εἰς τὴν διαγωγήν σας ἄλλο, ἢ ὑπέρμετρον ἀφοσίωσιν πρὸς τὸ βασιλικὸν ἄτομόν μου.

— Δοκιμάσατε τὴν ἀφοσίωσιν ταύτην, δέσποινα· θέλω ἀψηφήσει τοὺς μεγαλητέρους κινδύνους ὅπως φανῶ ἄξιος τῆς ὑμετέρας ἐπιεικείας.

— Ἔ λοιπὸν, ἱππότα, ἰδοὺ περίστασις νὰ δώσητε δεῖγμα τοῦ πρὸς ἐμὲ ζήλου σας. Ἡ πόλις ὁλόκληρος εἶναι τεταραγμένη, καὶ τὸ πλῆθος συνωθεῖται ὑπὸ τὰ παράθυρα τοῦ ξενοδοχείου. Ἀπομακρύνατε αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, τῶν ὁποίων αἱ φωναὶ τόσον μὲ ἀνησυχοῦν.

Ὁ ἱππότης ἐξῆλθε καὶ μετὰ τέταρτον τῆς ὥρας ἐπανελθών:

— Βασίλισσα, εἶπεν, αἱ διαταγαί Σας ἐξεπληρώθησαν, ὁ ὄχλος διελύθη ἂν καὶ οὐχὶ τόσον εὐκόλως· ἀλλὰ τέλος, τῇ συνδρομῇ τῆς ἀρχῆς βοηθουμένης καὶ ὑπὸ τῆς ἐθνοφυλακῆς, κατετρόπωσα ὅλους τοὺς στασιαστὰς, μ' ὅλον ὅτι ἔλαβα καὶ μερικὰ κτυπήματα.

— Ἰδοὺ ἐκδούλευσις τὴν ὁποίαν δὲν θὰ λησμονήσω ποτέ, ἐπανέλαβεν ἡ βασίλισσα, καὶ ἐλπίζω ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ τὴν ἀνταμείψω, ὅτε, ἐπανερχομένη εἰς τὴν λαμπρότητα τῆς τάξεώς μου θὰ δυνηθῶ νὰ σᾶς παράσχω ἐν τῇ αὐλῇ μου θέσιν τινά. Πρὸς τὸ παρὸν, καθιστῶ ὑμᾶς πρῶτον τῶν ἐπιτίμων εὐγενῶν μου, καὶ ἐν τῷ τίτλῳ τούτῳ σᾶς παρακαλῶ νὰ εἰπῆτε νὰ ἑτοιμάσουν εὐθὺς τὸ δεῖπνον μου, διότι αἰσθάνομαι ὄρεξιν ὑπερβολικήν.

— Τί! Εἰς παρομοίαν στιγμὴν καὶ μετὰ τοσοῦτον σφοδρὰς συγκινήσεις, ἡ Ὑ. Μ. ἔχει τὴν γενναιότητα νὰ πεινᾷ! Ὁποῖον ψυχῆς μεγαλεῖον!

— Ἡ ψυχὴ, νομίζω, δὲν ἔχει νὰ κάμῃ εἰς τὴν περίστασιν ταύτην. Θὰ διατάξητε νὰ βάλωσι τρεῖς παροψίδας· μίαν δι' ἐμὲ, ἑτέραν διὰ τὴν πιστὴν Ἄνναν μου, καὶ τρίτην δι' ὑμᾶς. Θὰ δειπνήσωμεν καὶ οἱ τρεῖς ὁμοῦ· διότι ἡ διαφορὰ τῶν τάξεων πρέπει νὰ ἐκλείπῃ ἐνώπιον τῆς δυστυχίας· ἡ δὲ ἐθιμοτυπία τῶν Βερσαλλιῶν δὲν ἰσχύει σήμερον ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τοῦ *Ἀργυροῦ Λέοντος*. Φροντίσατε πρὸ πάντων, κύριε, νὰ ἔχωμεν καὶ καμπανίτην οἶνον.

Τὸ γεῦμα ὑπῆρξε λαμπρόν. Ἡ βασίλισσα διέταξε τοὺς συνδαιτυμόνας νὰ καθήσωσιν ἐν πάσῃ ἀνέσει εἰς τὴν τράπεζαν, λέγουσα ὅτι ἐπέμενε νὰ ἐκλείψῃ πᾶσα ἐθιμοταξία καὶ νὰ διασκεδάσωσι φαιδρότατοι.

Τὴν πρωΐαν τῆς ἐπαύριον, καθ' ἣν ὥραν ἡ βασίλισσα ἠγέρθη, ἦλθε πρὸς αὐτὴν ἡ Ἄννα ὅπως τὴν εἰδοποιήσῃ, ὅτι ὁ ἀντιθάλαμος τοῦ ξενοδοχείου ἐπληροῦτο ξένων ἐλθόντων πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς Α. Μ.

— Περιμένουσιν, εἶπεν, ἀπὸ τὰ χαράγματα, καὶ ἐπιθυμοῦσι νὰ παρευρεθῶσιν εἰς τὴν ὑμετέραν ἐξέγερσιν.

— Ἀληθινὰ, Ἄννα; Ἀλλ' ἔχουσι τὰ πρὸς τοῦτο ἀπαιτούμενα προσόντα;

— Ἰδοὺ ὁ κατάλογος τῶν ὀνομάτων αὐτῶν.

Ἦτο τὸ ἄνθος τῆς νεολαίας, ἐλθούσης γενναίως νὰ προσφέρῃ τὰ ἑαυτῆς σεβάσματα πρὸς τὴν αἰχμάλωτον καὶ καταδιωκομένην βασιλικὴν μεγαλειότητα. Ἡ βασίλισσα ἐδέχθη τοὺς καλοὺς ἐκείνους θεράποντας μετὰ πλείστης ὅσης εὐγενείας, τοὺς ἐπέπληξε δὲ ἠδέως διὰ τί νὰ ἐνοχοποιηθῶσι πράττοντες τὸ ἀσύνετον ἐκεῖνο κίνημα, ὅπερ ἠδύνατο νὰ ἐξαναστήσῃ κατ' αὐτῶν τοὺς ἐχθροὺς τοῦ θρόνου.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, τοῖς εἶπε, καὶ θέλγομαι ἐκ τῆς ἐκφράσεως τῶν εὐγενῶν αἰσθημάτων σας. Ἤμην πάντοτε πεπεισμένη περὶ τῆς ἐγνωσμένης χρηστότητος τῶν ἐπαρχιωτῶν εὐγενῶν μου. Ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ καταχρασθῶ ποσῶς τῆς ἀφοσιώσεώς σας, οὐδὲ ἀνέχομαι νὰ ἐκτεθῆτε εἰς προφανῆ κίνδυνον μένοντες πλειότερον παρ' ἐμοὶ, ἢ ἐπανερχόμενοι νὰ μ' ἐπισκεφθῆτε.

Εἰς μάτην ὅμως ἐλάλει ἡ βασίλισσα. Δὲν ἐδυνήθη ν' ἀντιστῇ εἰς τὸν ὑπὲρ αὐτῆς ζῆλον καὶ ἐνθουσιασμόν. Ἦσαν ἐκεῖ δέκα ἀγροδίαιτοι χωρικοὶ μετὰ τῶν συζύγων των, θέλοντες νὰ προσκολληθῶσιν εἰς αὐτὴν καὶ νὰ μεταβάλωσι τὸν *Ἀργυροῦν Λέοντα* εἰς παλάτιον. Ἐκοῦσα ἄκουσα, ὤφειλε νὰ ἐνδώσῃ εἰς τοὺς ἰσχυρογνώμονας ἐκείνους αὐλικοὺς, τοὺς συμμεριζομένους τὴν δυστυχίαν της. Ὅπως δὲ ἀπαλλαγῇ ὅλων, ἐξέλεξε μόνον τέσσαρας, τοὺς ὁποίους ἔμελλε νὰ ἔχῃ παρ' ἑαυτῇ μέχρι τῆς ἐν Παρισίοις ἐπανόδου της· τὸν ἀββᾶν Βλανζὺ, ἱερέα ἑτερόδοξον, τὸν βαρόνον Μοιρὲτ, ἀρχαῖον εὐγενῆ, τὴν κυρίαν Ῥεβουὰ, χήραν τοῦ προέδρου τοῦ ἐν Βεζανσῶνι συλλαλητηρίου, καὶ τὴν δεσποσύνην Καστεβίλλην, ἀνεψιὰν τοῦ Ἀββᾶ. Τὰ τέσσαρα ταῦτα πρόσωπα, μετὰ τῆς Ἄννης καὶ τοῦ ἱππότου δὲ Μαλλιὲτ, ἀπετέλεσαν τὴν αὐλὴν τῆς βασιλίσης, ἥτις διήγειρε τὸν θαυμασμὸν αὐτῶν διὰ τῶν θελξινουστάτων τρόπων της καὶ τῆς ἐκπληκτικῆς καὶ ἀξιοσημειώτου ἱλαρότητος αὐτῆς κατὰ τὰς δυσχερεῖς περιστάσεις εἰς ἃς ἡ Α. Μ. εὑρίσκετο.

Ἐν τούτοις, ὁ δήμαρχος καὶ ἡ ἐπὶ τῆς δημοσίας ἡσυχίας τοῦ Ἰουνίου ἐπιτροπὴ ἐφρόντιζε νὰ διαβιβάζῃ καθ' ἑκάστην πρὸς τὴν ἐθνικὴν Συνέλευσιν δελτίον, ἀναφέρον λεπτομερῶς καὶ ἀκριβῶς τίνι τρόπῳ ἐδαπάνα τὸν καιρόν της ἡ αἰχμάλωτος βασίλισσα.

» Σήμερον, ἔλεγε τὸ δελτίον, ἡ βασίλισσα ἠγέρθη τὴν
» δεκάτην τῆς πρωΐας.—Τὴν μεσημβρίαν ἐγευμάτισε μὲ
» πολλὴν ὄρεξιν μετὰ τῶν σχηματιζόντων τὸν βασιλικὸν
» αὐτῆς οἶκον προσώπων.—Μετὰ τὸ γεῦμα ἠθέλησε νὰ
» μείνῃ μόνῃ· περιεπάτησε τεταραγμένη ἐν τῷ δωματίῳ
» της, καὶ προφέρουσα λόγους, τῶν ὁποίων τὴν ἔννοιαν
» δὲν ἠδυνήθημεν νὰ καταλάβωμεν. Ὁ ἀρχαῖος εἰσπράκ-
» τωρ τῶν φόρων, ἄνθρωπος γραμματισμένος, διϋσχυρίζε-
» ται ὅτι ἦσαν στίχοι.—Τὴν τρίτην ὥραν μ. μ. ἡ βασί-
» λισσα προσκαλέσασα τοὺς παρ' ἑαυτῇ ἔπαιζε *ῥέβερσ*
» μετὰ τοῦ ἀββᾶ Βλανζὺ, τῆς χήρας Ῥεβουὰ καὶ τῆς δε-
» σποσύνης Καστεβίλλης.—Τὴν πέμπτην ὥραν ἀφῆκε τὰ
» παιγνιόχαρτα καὶ συνδιελέχθη σιγανὰ μετὰ τοῦ ὑπο-
» τιθεμένου ἱππότου δὲ Μαλλιέτ. Ἔπειτα ἡ συνδιάλεξις
» ἐγένετο γενικὴ, καὶ συνωμίλησαν περὶ ἀσημάντων πραγ-
» μάτων μετὰ πλείστης φαιδρότητος.—Τὴν ὀγδόην ὁ πο-
» λίτης Μοιρὲτ ἔκαμεν ἀνάγνωσιν ὑψηλοφώνως.—Τὴν ἐν-
» νάτην παρετέθη ὁ δεῖπνος μέχρι τοῦ μεσονυκτίου, ὅτε
» ἀπεσύρθη εἰς τὰ δώματά της ἡ βασίλισσα. »

Ἐπὶ πέντε ἡμέρας διήρκεσεν ἡ κατάστασις αὕτη τῶν πραγμάτων, ὅτε ὁ βαρῶνος Μοιρὲτ, ὅστις διέτριβε συχνότερον ἐκτὸς τοῦ ξενοδοχείου, ἔλαβε κατὰ μέρος τὴν βασίλισσαν καὶ τῇ εἶπε:

— Τὰ πάντα ἡτοιμάσθησαν διὰ τὴν δραπέτευσιν ὑμῶν. Οἱ ἡμέτεροι φίλοι συνελθόντες μυστικῶς συνέλεξαν ἑκατὸν χιλιάδας σκοῦδα, ἅτινα καὶ μοὶ ἔδωκαν νὰ διαθέσω ὑπὲρ ὑμῶν. Ἐδωροδόκησα τοὺς φρουροὺς, καὶ τὸ μεσονύκτιον, ταχυδρομικὸν ὄχημα θὰ περιμένῃ ὑμᾶς εἰς τὴν ἄκραν τῆς ὁδοῦ. Ἐλήφθη ἡ μεγαλειτέρα πρόνοια ὅπως ἐξέλθωμεν ἀθορύβως τῆς πόλεως καὶ διαβῶμεν τὰ σύνορα ἀσφαλῶς. Αὔριον ἡ Υ. Μ. θὰ δυνηθῇ νὰ γευματίσῃ εἰς Φριβοῦργον

— Ὄχι, ἀπεκρίθη ἡ βασίλισσα, αὔριον θ' ἀναχωρήσω διὰ Βεσανσῶνα ἢ τοὺς Παρισίους, διότι αὔριον μέλλει νὰ φθάσῃ ἡ ἀπάντησις τῆς ἐθνικῆς Συνελεύσεως, καὶ ἡ τύχη μου θ' ἀποφασισθῇ. Ἔχω πίστιν εἰς ἑαυτὴν καὶ δὲν θέλω νὰ δραπετεύσω· ἔπειτα, διὰ τῆς φυγῆς μου ἤθελον ἐκθέσει εἰς νέους κινδύνους τοὺς φίλους μου, οἵτινες ἀρκετὰ μέχρι τοῦδε ἔπραξαν ὑπὲρ ἐμοῦ.

Ἔκτακτος ταχυδρόμος, κομιστὴς ἐπιστολῶν πρὸς τὰς ἀρχὰς τοῦ Ἰουνίου, ἔφθασεν ἐκ Παρισίων, καὶ παρευθὺς ἡ ἐπιτροπὴ συνελθοῦσα ἐμήνυσε εἰς τὴν βασίλισσαν ὅπως παρευρεθῇ εἰς τὴν ἀποσφράγισιν τῆς ἐπιστολῆς τῆς ἐθνικῆς Συνελεύσεως. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη, ἀπευθυνομένη πρὸς τὸν δήμαρχον τῆς πόλεως, περιεῖχε τὰ ἑξῆς.

« *Πολῖτα!*

» Σᾶς ἀγγέλομεν ὅτι ἡ Μαρία Ἀντουανέττα ἡ Αὐστριακὴ
» δὲν ἀφῆκε τοὺς Παρισίους, καὶ σᾶς προσκαλοῦμεν ν'
» ἀφήσετε ἐλευθέραν τὴν αἰχμάλωτόν σας, δεσποσύνην
« Σαινβὰλ, ὑποκρίτριαν τοῦ Γαλλικοῦ θεάτρου, περιμενο-
» μένην εἰς Βεσανσῶνα, ὅπου μέλλει νὰ δώσῃ θεατρικὰς
» παραστάσεις. »

— Ἡ δεσποσύνη Σαινβάλ! ἀνέκραξαν ὅλοι τοῦ Ἰουνίου οἱ προΰχοντες... καὶ μᾶς ἐνεπαίξατε, κυρία, ἀφεῖσα νὰ σᾶς ἐκλάβωμεν ἀντὶ τῆς βασιλίσσης;

— Κύριοι, εἶπεν ἐκείνη, εἶμαι τῷ ὄντι βασίλισσα· βασίλισσα τοῦ Πόντου, τῆς Παλμύρας, τῆς Βαβυλῶνος, τῆς Καρχηδόνος, τῆς Τύρου καὶ εἴκοσιν ἄλλων βασιλείων τραγικῶν. Τί πταίω ἐγὼ, ἂν ὁ δήμαρχος τῆς πόλεως ταύτης ἐξέλαβε τὸ διάδημα τῆς Μελπομένης ἀντὶ τοῦ τῆς Γαλλίας στεφάνου; Μόνοι σας ἐνεπαίχθητε, κύριοι. Οὐδὲν ἠδύνατο νὰ διασκεδάσῃ τὴν ἐμπαθῆ πλάνην σας, καὶ ὑπετάγην εἰς αὐτήν. Ἠθελήσατε νὰ διαπρέψητε καὶ ἐφάνητε εὐήθεις, ἰδοὺ τὸ πᾶν. Σᾶς παρακαλῶ νὰ ἦσθε προσεκτικώτεροι ἐν τῷ μέλλοντι. Τῇ ἀδείᾳ δὲ τῆς ἐθνικῆς Συνελεύσεως σᾶς ζητῶ ἵππους ταχυδρομικούς. Ἀπερχομένη ἐντεῦθεν, ὅπου ἄκουσαν μὲ κατεκλείσατε, θ' ἀναλάβω αὔριον τὸ ἔργον μου, καὶ ἡ ἐν Βεσανσῶνι εἰδοποίησίς μου θὰ ἐξηγήσῃ τῆς βραδύτητός μου τὰ αἴτια. Ὑγιαίνοιτε, κύριοι!

Μετὰ τὴν σύντομον πλὴν ζωηρὰν ταύτην προσλαλιὰν πρὸς τὴν ἐπαναστατικὴν τοῦ Ἰουνίου ἐπιτροπὴν, ἡ δεσποσύνη Σαινβὰλ ἐπανῆλθε πλησίον τῶν αὐλικῶν της.

— Ὀφείλω, τοῖς εἶπε, νὰ σᾶς ἐξηγήσω τοὺς λόγους τῆς διαγωγῆς μου. Ἀναλαμβάνουσα τίτλον τὸν ὁποῖον ἄλλως τε δὲν ἐδυνάμην νὰ ἀποφύγω, ἠθέλησα νὰ προσφέρω ἐκδούλευσιν πρὸς τὸ σεβαστὸν πρόσωπον τὸ ἄξιον τούτου τοῦ τίτλου, ἐσκέφθην ὅτι ἂν ἡ βασίλισσα θελήσῃ νὰ φύγῃ καὶ διαβῇ ἐντεῦθεν, δὲν θέλει ἐνοχληθῇ ἀπὸ τοὺς Ἄργους τούτους πιστεύοντας ὅτι τὴν κρατοῦν... Ἔπειτα δὰ, κυρίαι, πιστεύω ὅτι δὲν ἐξευτελίσθητε σχετισθεῖσαι μετ' ἐμοῦ. Εἶμαι μὲν ὑποκρίτρια, ἀλλ' εἰς τὰς φλέβας μου ῥέει αἷμα εὐγενές. Ὀνομάζομαι Ἀλζιάρη Ῥοχεφόρ, καὶ ἡ οἰκογένειά μου εἶνε μία τῶν ἀξιοτιμοτέρων τῆς Προβηγγίας.

Ἔπειτα δὲ ἀποτανθεῖσα πρὸς τὸν δὲ Μαλλιὲτ, ἐπρόσθεσεν.

— Ὅσον δι' ὑμᾶς, ἱππότα, τὸν κλεισθέντα μετ' ἐμοῦ, θὰ μάθητε τί ἀξίζει νὰ τρέχῃ τις ἀνοήτως θηρεύων τύχην εἰς τὰς μεγάλας ὁδούς. Σᾶς ὑπεσχέθην θέσιν τινὰ εἰς τὴν αὐλήν μου, ἅμα ἀναβῶ εἰς τὸν θρόνον μου· θὰ φυλάξω τὴν ὑπόσχεσίν μου. Αὐλή μου εἶνε τὸ Θέατρον, καὶ ὅταν ἔλθητε εἰς Παρισίους, θὰ διατάξω νὰ σᾶς ἑτοιμάσουν θέσιν μεταξὺ τῶν πρώτων θεωρείων.

(*Μετάφρασις Γ. Βαφειάδη*).

ΑΝΑΜΙΚΤΑ.

ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΙΣ.— Εὐγενής τις Νεαπολιτάνος δωδεκάκις ἐμονομάχησε διισχυριζόμενος ὅτι ὁ Τάσσος ἦτον ὑψηλότερος κατὰ τὴν φαντασίαν τοῦ Ἀριόστου. Ὑποκύψας δὲ εἰς τὴν δεκάτην τρίτην μονομαχίαν καὶ ἐκπνέων, ἀνέκραξε, « Καὶ ὅμως οὐδέποτε ἀνέγνωσα οὐδένα ἐξ τῶν» !

ΕΠΙΣΤΟΛΗ. — Ἀνεγινώσκετο ἐσχάτως εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον ἡ ἀκόλουθος ἐπιγραφὴ εἰς ἐπιστολήν. « Πρὸς τὸν Κύριο Πατέρα μου. Εἰς τὰς χεῖρας του. Ἐπεδόθη δὲ πιστότατα, εἰς τὸν ἐρωτήσαντα, « Ἔχω γράμμα ἀπὸ τὸ γιό μου; »

ΑΥΛΙΚΟΣ.—Παίζων ποτὲ Λουδοβίκος ὁ ΙΔ΄. τοὺς πεσσοὺς (τάβλι), ἦλθεν εἰς διένεξιν μὲ τὸν ἀντίπαλόν του, κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰσήρχετο εἰς τὴν αὔθουσαν ὁ Κόμης Γραμμών.—Ἐλθὲ νὰ μᾶς κρίνῃς, τῷ εἶπεν ὁ βασιλεὺς μειδιῶν. — Μεγαλειότατε, ἀπήντησεν οὗτος, ἔχετε ἄδικον.—Καὶ πῶς, κύριε; πρὶν νὰ ἐξετάσῃς ἐπιφέρῃς κρίσιν;—Ἡ ἐξέτασις ἐγένετο, Μεγαλειότατε, ἀπήντησεν ἐκεῖνος, διότι ἂν εἴχατε δίκαιον θὰ τὸ ὡμολόγουν οἱ περιεστῶτες οἵτινες νῦν μένουν ἄφωνοι.

ΗΛΙΚΙΑ ΚΑΙ ΑΝΑΣΤΗΜΑ.— Ἀστεῖος τις εὑρισκόμενος μιᾷ τῶν ἡμερῶν εἰς τὴν τράπεζαν ἑνὸς Λόρδου καὶ βλέπων παρατιθεμένην εἰς τὸ τέλος τοῦ δείπνου μικροτάτην φιάλην οἴνου οὗτινος ὁ οἰκοδεσπότης ὑπερεξεθείαζε τὴν γεῦσιν καὶ προπάντων τὴν ἀρχαιότητα,—Ὁ οἶνος οὗτος Λόρδε, ἀπήντησεν, εἶναι μὲν μεγάλης ἡλικίας, ἀλλὰ λίαν μικροῦ ἀναστήματος.

ΥΙΚΗ ΑΠΕΙΘΕΙΑ.— Πατήρ τις ἄσωτον ἔχων υἱὸν καὶ θέλων νὰ τὸν σωφρωνίσῃ, ἐσυλλογίσθη ὅτι τὸ καλλίτερον πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον μέσον ἦτο νὰ τὸν συλλάβῃ ἐπ' αὐτοφώρῳ. Διὸ νύκτα τινὰ πληροφορηθεὶς ὅτι ὁ υἱός του εὑρίσκετο εἰς χαμαιτυπεῖον τι καὶ κατεσπατάλει τὰ χρήματά του εἰς τὸ χαρτοπαίγνιον, ὑπῆγεν ἐκεῖ καὶ ἀναβὰς εὗρε τὸν υἱόν του θέττοντα τὸ τελευταῖον λουδοβίκειόν του ἐπὶ τοῦ *ῥῆγα καῤῥώ*.—Ἄθλιε! τῷ ἔκραξε, τοιαύτην χρῆσιν κάμνεις τῶν χρημάτων μου;.. Ἀκολούθει με!— Πάτερ μου,.. ἐψέλλισε τεθοριβημένος ὁ νέος.—Ἀκολούθει με! σὲ λέγω—Ἀλλά...—Πῶς δὲν μὲ ἀκολουθεῖς; λησμονεῖς ὅτι εἶμαι πατήρ σου; ὅτι μοὶ ὀφείλεις τὴν ἡμέραν;—Τὴν ἡμέραν σᾶς τὴν χρεωστῶ, πάτερ μου, ἀπήντησε μετ' ἀνυπομονησίας ὁ νέος, ἀλλ' ὄχι καὶ τὴν νύκτα.

ΚΑΤΗΧΗΣΙΣ.— Πνευματικός τις ἠρώτα ἐξομολογούμενόν τινα στρατιώτην:—Ὁποίαν ἡμέραν ἀπέθανε, τέκνον μου ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός;—Καὶ ποῦ θέλετε νὰ τὸ ἠξεύρω; ἀπήντησεν ὁ στρατιώτης ἐνῷ δὲν ἤκουσα ποτὲ οὔτε κἂν ἂν ἠῤῥώστησε!

ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ.— Ὁ Μαριβῶ βλέπων ἄνθρωπον ἐπαιτοῦντα καί ὅμως μεγίστης χαίροντα ὑγείας, τῷ εἶπεν.— Διατὶ δὲν ἐργάζεσαι, ἐνῷ εἶσαι εὔρωστος καὶ ὑγιής:—Ἄ, κύριε μου, ἀπήντησεν ὁ ἐπαίτης, δὲν γνωρίζετε πόσον εἶμαι ὀκνηρός!—Ἰδοὺ ἓν σκοῦδον λοιπὸν διὰ τὴν εἰλικρίνειάν σου ταύτην, ἀπήντησεν ὁ Μαριβῶ

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΛΟΓΟΙ ΤΟΥ.

ΤΩ ΠΡΟΣΦΙΛΗ ΜΟΙ,

ΑΛΕΞΑΝΔΡΩ Ι. ΣΤΑΜΑΤΙΑΔΗ.

Tombe tombe feuille éphémère
Et couvrant ce triste chemin
Cache au desespoir de ma mère
La place où je serai demain.
(Millevoye.)

Μέσ' σὲ κρεββάτι ὁλόλευκο σὰν λείψανο θανάτου,
Κοίτεται νιός, κιτρινοπὰ
Ἔχει τὰ χείλη καὶ κτυπᾷ
Τὰ ὑστερνὰ κτυπήματα ἡ ἔρημη καρδιά του.

Ἀπάν' ἀπ' τὸ κρεββάτι του μ' ἁγίασμα ς' τὸ χέρι,
Ἡ μάννα του ἡ δυστυχὴς
Προσεύχεται ἀπὸ ψυχῆς
Ν' ἀξιωθῇ κι' ἄλλο νὰ δῇ ὁ γιός της καλοκαῖρι.

—Γιατί, ὦ μάννα μου, γιατὶ τὰ φύλλα κιτρινίζουν
Καὶ συννεφιάζει ὁ οὐρανός;
Κ' οἱ ἄνεμοι ς' τοῦ καθενὸς
Τὴν κεφαλὴ μὲ γογγυτό, μητέρα μου, σφυρίζουν;

Ὤ! ναί, τὰ φύλλα πέφτουνε, χλωμιάζουνε οἱ κάμποι·
Σ' τὰ ῥόδα καὶ ς' τὰ γιασουμιὰ,
Ὡσὰν ς' τὴν ἄνοιξι, καμμιὰ
Μὲ τ' ἄσπρα της φορέματα νεράϊδα νὰ μὴν λάμπῃ.

Γιὰ ἰδὲ τὰ φύλλα ὁ βορειᾶς ἀλύπητα τὰ πέρνει,
Σὲ ἄλλο χῶμα 'ς ἄλλη γῆ,
Κι' ὅσο ποῦ ν' ἄλθῃ ἡ αὐγὴ
Σ' τὸ δάσος πάλιν ὁ βορρειᾶς κιτρινωπὰ τὰ φέρνει.

Ἀνθοῦσαν κι' αὐτὰ ἄλλοτε ἀνθοῦσαν σὰν ἐμένα,
Καὶ ὅμως τώρα... συμφορὰ!..
Μέσ' 'ς τοῦ χειμῶνος τὰ νερὰ
Καὶ 'ς τῶν σπητιῶν τὰ δώματα κυλιοῦνται μαραμμένα.

Σ' ἀφῆκα κ' εἶχα ῥόδινο ς' τὰ μάγουλά μου χρῶμα,
Καὶ ἔφυγα σὰν ὀρφανό·
Καὶ ὅμως τώρα σοῦ γυρνῶ
Σὰν λείψανο ποῦ ἡ ἐλπὶς τ' ἀπόμεινε 'ς τὸ χῶμα.

Μὴ κλαῖς, μητέρα μου γλυκειά, τὰ βάσανα τοῦ κόσμου,
Τὴν θλίψι καὶ τὸ γογγυτὸ
Ἐνόσῳ ζῶ θὲ ν' ἀπαντῶ,
Μὴ κλαῖς, μητέρα μου γλυκειά, μόν' τὴν εὐχή σου ὁδός μου.

Ἄλλαις φοραῖς χαρούμενα σοῦ ἔψαλλα τραγούδια,
Καὶ μέσ' 'ς τοῦ κήπου τὰ κλαδιὰ
Κι' ἐγὼ κ' ἐγὼ μὲ τὰ παιδιὰ
Μὲ' τὰ φιλιὰ 'ς τὰ μάγουλα σοῦ μάζευα λουλούδια.

Περάσανε, μητέρα μου, ἐκεῖνοι μας οἱ χρόνοι,
Ἐφῆγαν ὅλαις ἡ χαραῖς
Κ' ἐπλάκωσαν ἡ συμφοραῖς,
Ἡ συμφοραῖς ἀπανωταῖς, μητέρα μου, κι' οἱ πόνοι.

Ἀγάπησα τὸ δύστυνο παιδὶ χωρὶς ἐλπίδα,
Καὶ μέσ' 'ς τὴ δόλια μου ψυχὴ,
Μιᾶς 'μέρας κἂν ἀναψυχὴ,
Μιᾶς ὥρας κἂν παρηγοριὰ τὸ δύστυνο δὲν εἶδα.

Ἐκείνη... ἦταν ἄγγελος μ' ἀγγέλους δὲ νὰ ζήσῃ,
Ἠμπόρεσε κανεὶς μαζῆ;
Ἢ ἂν 'μπορῇ ποτὲ νὰ ζῇ
Ἀφοῦ, μητέρα μ', τοὺς ἰδῇ κι' ἀφοῦ τοὺς ἀγαπήσῃ;..

Εἶχε τὰ μάτια γαλανὰ, τὸ βλέμμα εἶχε θεῖο,
Τὸ μάγουλό της δροσερὸ,
Τ' ἀθάνατο εἶχε νερὸ
Σ' ἐκεῖνα τὰ δροσάτα της τὰ χείλη της τὰ δύο..

Μητέρα μου, μὴ βλασφημᾶς, ἂν ἔφταιξαν οἱ κρῖνοι
Κ' οἱ στολισμοὶ ὅλοι τῆς γῆς,
Ἂν ἔφταιξε καὶ τῆς αὐγῆς
Ἡ πούλια ἡ καμαρωτὴ, θὰ σοῦ 'φταιξε κι' *Ἐκείνη*.

Γύρισε, μάνναμ' ἀπ' ἐκεῖ καὶ δός της τὴν εὐχή σου,
Εὐχήσου, μάνα μου, νὰ ζῇ
Μ' ὅποιον ἀγάπησε μαζῆ,
Μιὰ χάρι, μάννα μ', ὑστερνὴ ζητάει τὸ παιδί σου.

Μητέρα μου, εὐχήσου την νὰ ζῇ εὐτυχισμένη,
Σ' τὰ λούλουδα νὰ περπατῇ,
Βασίλισσα νἆναι αὐτὴ,
Κι' ἀπ' ὅλαις ποῦναι γύρω της νὰ ἦνε ζηλεμμένη.

Εὐχήσου ἀπ' τὰ χείλη της τὸ γέλιο νὰ μὴ λείπῃ,
Γλυκειὰ νὰ γίνεται χαρὰ
Σ' ἐκείνην κάθε συμφορὰ,
Τοῦ γιοῦ σου κάθε στεναγμὸς, τοῦ γιοῦ σου κάθε λύπη.

Μητέρα μου, εὐχήσου την... Ὦ μὴ γυρνᾶς ὀπίσω,
Σὲ ἔχασα... ποῦ εἶσ' ἐσύ;...
Δὲν βλέπω μάνα μου χρυσῆ,...
Ἔλα κοντὰ μητέρα μου γλυκειὰ, νὰ σὲ φιλήσω...

Τ' ἀδέλφια του τριγύρω του ἀρχίνησαν νὰ κλαῖνε,
Σ' τοῦ στεναγμοῦ των τοῦ πικροῦ
Τὰ χείλη πάλιν τοῦ νεκροῦ
» *Μητέρα μου, εὐχήσου, την* » θαῤῥοῦσες ὅτι λένε..
. . . . . .

Ὦ, πιὰ μητέρα εὐχήθηκε τὸ δήμιο τοῦ γιοῦ της;
Ἀπὸ τὴν δόλια της ψυχὴ
Ποιὰ μάννα ἔβγαλε εὐχὴ
Γιὰ 'κείνη ποῦ ἐμάρανε τὰ ῥόδα τοῦ παιδιοῦ της;

ΦΑΙΔΩΝ.

ΕΡΩΤΙΚΗ ΑΡΜΟΝΙΑ.

La nuit avec amour se penche sur la terre.
(Mme Valmore.)

I.

Ἐξύπνησες ἀγαπητή; ἀγαπητὴ κοιμᾶσαι;
Ὦ! ἂν εἰς ὄνειρον γλυκὺ, καὶ τρυφερὸν πλανᾶσαι,
Κοιμοῦ κοιμοῦ περιστερά!
Ἀλλ' ὄχι, τὸ μαγευτικὸν μὴ κλείης βλέφαρόν σου,
Ἐνῷ ἡ φύσις ἴνδαλμα τῶν νεαρῶν ἐτῶν σου.
Σὲ προσκαλεῖ φαιδρά.

Ἐξύπνει, ἄκουσον ἐκεῖ, ἡ φιλομήλα ψάλλει,
Μὲ τοῦ Ζεφύρου τὴν πνοὴν ἐδῶ τὸ ῥόδον πάλλει,
Τὸ κρῖνον μειδιᾷ ἐκεῖ.

Ὦ τέρψις! εἰς παράδεισον ἡ πλᾶσις μετεβλήθη,
Ἡ φύσις ὡς φιλάρεσκος παρθένος ἐκοσμήθη.
Μ' ὅ,τι ὡραῖον καὶ γλυκύ.

——

Ἐδῶ ἠρέμα ῥέουσιν ῥυάκια ὡραῖα,
Ἐκεῖ παρθένος εὔχαρις ὡς τ' ἄνθη τῆς γῆς νέα,
Ἀφελεστάτη ποιμενίς,

Γυμνὰ τὰ στήθη ἔχουσα γυμνὰ τὰ μῆλα ὅπου,
Τῆς ἡδονῆς τὸ ἄωτον εὑρίσκει τοῦ ἀνθρώπου
Ἡ ὄρεξις ἡ ἀχανής,

——

Καὶ πλανωμένη ὡς δορκάς, ὡς νύμφη τοῦ λειμῶνος,
Τοὺς μελανοὺς κροτάφους της στολίζει μ' ὅ,τι μόνος
Ὡραῖον ἔχει ὁ λειμών.

Ὦ φίλη μου ἐξύπνησας; ἡ χελιδὼν σὲ κράζει,
Ἀκούεις... ὅ,τι σήμερον αἰσθάνεται ἐκφράζει.
Μ' ἕνα γλυκὺν λαρυγγισμόν.

——

Ἀλλ' ἂν ἡ φύσις ἅπασα μὲ θέλγητρα μυρία,
Ἀδυνατεῖ ἓν βλέφαρον ν' ἀνοίξῃ ὅπου μία
Ζωῆς ἐγκρύπτεται πηγή.

Τῆς θλιβερᾶς καρδίας μου οἱ πικραμένοι τόνοι,
Θὰ φύγωσιν ὡς κώδωνος ἐπικειδίοι στόνοι,
Ὡς θρηνωδοῦ γλαυκὸς κραυγή.

——

Φεῦ! ἔθρεψα μὲ ὄνειρα τὸν εὔπιστόν μου βίον,
Τοῦ ἀνθηροῦ μου ἔαρος τὸ ἄρωμα ἐγκλείων
Εἰς ἔρωτα παρθενικόν....

Καὶ τώρα τῆς φρονήσεως σχεδὸν ἠστερημένος,
Εἰς τὰς χαρὰς ἀγνώριστος καὶ εἰς τὰς θλίψεις ξένος,
Φεύγω πτηνὸν ἐρημικόν....

——

Ῥέει θολὴ καὶ ἄχαρις ἡ πρώτη μου νεότης,
Καὶ ἐκ τοῦ νοῦ μου ὡς ἀκτὶς διέρχεται τῆς πρώτης
Ζωῆς μου ἡ ἐνθύμησις.

Καὶ βλέπων ὅλην σήμερον τὴν φύσιν μειδιῶσαν,
Καὶ τὴν τερπνήν της σήμερον ἀκούων πάλιν γλῶσσαν
Νομίζω, ὅτι μίμησις

——

Ψυχρὰ ζητεῖ τοῦ στήθους μου τὸ πῦρ ν' ἀναῤῥιπίσῃ.
Ἐκείνη δὲν μ' ἠγάπησε ποτὲ· νὰ μ' ἀγαπήσῃ
Ὄχι, δὲν εἶναι δυνατόν.

Κοιμοῦ, νεᾶνις! Ὄνειροι τὸ πνεῦμα της πλανᾶτε,
Σταθῆτε εἰς τὴν κλίνην της ἐλπίδες διαβᾶται,
Ἐλπίδες τῶν διαβατῶν.

——

Ἐγὼ τὴν εἱμαρμένην μου δὲν θέλω νὰ μαλάξω.
Τὸν ἔρωτα προδότην μου δὲν δύναμαι νὰ κράξω·
Μόνη μ' ἐπρόδωσ' ἡ ἐλπίς.

Ἀλλ' ἀσμά μου σιώπησον καὶ σεῖς ὡραῖαι Μοῦσαι,
Κιθάραν ἀνευδαίμονος ἀνθρώπου παραιτοῦσαι
Εἰς νύκτα μαύρης σιωπῆς,

Δράμετε ὅπου ἡ χαρὰ, οἱ γέλωτες, ἡ μέθη...
Εἰς τὴν ψυχήν μου πένθιμος ἤδη σφραγὶς ἐτέθη.
Σφραγὶς ὀδύνης σκυθρωπῆς!

Μ.

ΠΡΟΒΛΗΜΑ.

Ζητεῖται τὸ βάρος σιδηροῦ σύρματος ἔχοντος 800 λευγῶν μῆκος, ὧν ἑκάστη σύγκειται ἐκ 400 μέτρων καὶ 0μ 00 15 διάμετρον, εἰς Κιλόγραμμα.

Τῷ λύτῃ δωρηθήσεται μία Κωμῳδία.

ΛΥΣΙΣ

Τοῦ ἐν τῷ ΙΓ'. φυλλαδίῳ αἰνίγματος.

Ἡ λύσις τοῦ ἐν τῷ παρελθόντι τεύχει Αἰνίγματος μᾶς ἀπεστάλη ὑπό τινος δεσποίνης ἢ δεσποινίδος, μετριοφρόνως καλυπτομένης ὑπὸ τὰ στοιχεῖα Κ. Μ.

Εἶναι δὲ ἡ μοῦσα

Κλειώ.